

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

La paraula viva
(Antologia)

VEU
DE
POETA

La paraula viva
(antologia)

La palabra viva
(antología)

The living word
(anthology)

Miquel López Crespí

La paraula viva (antologia)

VEU DE POETA 9

1	<i>Postguerra</i>	.....	1'15"
2	<i>La desfeta</i>	.....	1'20"
3	<i>Ben voler</i>	.....	1'28"
4	<i>Els germans Villalonga</i>	.....	1'18"
5	<i>Homenatge a Aurora Picornell</i>	.....	1'14"
6	<i>Ponentada</i>	.....	1'03"
7	<i>Ciutat</i>	.....	1'09"
8	<i>Aquests carrers mullats sota la pluja</i>	.....	1'51"
9	<i>Cançó d'amor</i>	.....	1'04"
10	<i>Els adagis perseguits pels cans</i>	.....	1'28"
11	<i>Fotografies</i>	.....	1'21"
12	<i>Obligat exili</i>	.....	0'52"
13	<i>Cercle de foc</i>	.....	1'33"
14	<i>Maig del seixanta-vuit</i>	.....	2'01"
15	<i>Leningrad</i>	.....	0'54"
16	<i>París: Marat en el record</i>	.....	1'18"
17	<i>Desert d'amics</i>	.....	1'16"

18	<i>Les germanies</i>	1'05"
19	<i>Vist en el telenotícies</i>	1'31"
20	<i>El poeta</i>	0'47"
21	<i>Flors roges al mur del cementiri</i>	1'10"
22	<i>Homenatge a Vladimir Maiakovski</i>	1'23"
23	<i>Ja sé</i>	1'04"
24	<i>Homenatge a Josep M. LLompart</i>	1'01"
25	<i>Brega d'enamorats</i>	1'20"
26	<i>Egipte</i>	1'05"
27	<i>Mahler</i>	1'17"
28	<i>Càntic en perpetu moviment</i>	1'07"
29	<i>Benaventurats</i>	1'19"
30	<i>Si cap vegada retornes</i>	1'09"
31	<i>Llibertat</i>	1'41"
32	<i>La meva terra</i>	0'58"
33	<i>Sortir al carrer</i>	1'33"

Diu els poemes:

Miquel López Crespi

DDD

Duració: 42'14"

UM / Unió Musics

Consell de
Mallorca

■ Departament de Cultur

Com a Maragall, els modernistes, Rosselló-Pòrcel, els surrealistes i, més endavant els situacionistes, el que poèticament (i políticament!) ens interessa del fet poètic a mitjans dels anys seixanta -que és l'època en la qual comencen a sorgir els embrions del que més endavant serien alguns dels poemaris que publicarem a patir dels anys vuitanta-, el que més ens n'interessa, deia, és la "paraula viva", l'esportaneïtat en el vers, la ruptura amb la tradició formalista i noucentista i, més que res, el rebuig de la retòrica i la falsedad vital dels poetes de la "torre d'ivori". Joan Fuster, en definir la poètica de Joan Maragall, deixa ben clara quina és la posició pràctica d'aquest autor. En l'epígraf "Teoria i pràctica de la 'paraula viva'", Joan Fuster escriu (*Literatura catalana contemporània*, pàg. 44): "Dir les coses 'tal com ragen', quan hi ha naturalment, l'estat de gràcia!, equival a situar la sinceritat al cim de la jerarquia literària. El que cal, doncs, és que el poeta dugui la paraula nascuda d'un moment de plètora vital, i que la dugui com li ve dictada per la seva vehemència interior. La resta és cosa secundària: els poetes sempre han parlat de les mateixes coses".

Com molts poemes de Salvat Papasseit, de Brecht, Maiakovski, Pedro Salinas, Blai Bonet, Jaume Vidal Alcover o Josep M. Llompart, es tracta d'acosenguir, mitjançant el treball del poeta, que l'esportaneïtat predomini en la feina creativa. Com explica Joan Fuster: "El concepte ve pel ritme; el vers és un estat tèrmic del llenguatge; una sola paraula, suficientment intensa, serà capaç de suggerir tot un món". Els poetes mallorquins que cap als anys cinquanta fugen de l'herència de Costa i Llobera i Maria Antònia Salvà (Llompart, Vidal Alcover, Blai Bonet en bona part de la seva creació) són, conscientment o inconscientment, fills d'aquestes concepcions. Concepcions que vénen d'una creativa assimilació de les avantguardes europees, especialment la francesa (surrealisme, dadaisme, Rimbaud, Lautréamond, Mallarmé en alguns casos...).

Evidentment, després de Gabriel Alomar, de Bartomeu Rosselló-Pòrcel, de Josep M. Llompart, Blai Bonet i Jaume Vidal Alcover, anam ensopegant amb els poetes que formaran definitivament la nostra manera d'entendre el fet poètic. Parlarem d'Agustí Bartra, per exemple i de la presència sempre lluminosa de Salvador Espriu, avui totalment silenciada pels epígones de la postmodernitat: els neonoucentistes que malden per desertitzar el nostre panorama literari de qualsevol "paraula viva" que pugui sorgir, enemics com són de tot el que fa olor de "bohèmia anarcoide" i "desfasat compromís" de l'intel·lectual català amb el seu poble i la tasca d'alliberament social i nacional de la qual hauria de ser protagonista essencial.

Miquel López Crespi
Ciutat de Mallorca
Gener, 2003

Como a Maragall, los modernistas, Rosselló-Pòrcel, los surrealistas y, más adelante los situacionistas, lo que poéticamente (y políticamente!) nos interesa del hecho poético a mediados de los años sesenta –que es la época en la cual empiezan a surgir los embriones del que más adelante serían algunos de los poemarios que publicamos a partir de los años ochenta-, lo que más nos interesa, decía, es la “palabra viva”, la espontaneidad en el verso, la ruptura con la tradición formalista y nuevacentista y, más que nada, el rechazo de la retórica y la falsedad vital de los poetas de la “torre d’ivori”. Joan Fuster, al definir la poética de Joan Maragall, deja bien clara cual es la posición práctica de este autor. En el epígrafe “Teoría y práctica de la palabra viva”, Joan Fuster escribe (Literatura catalana contemporánea, pag. 44): “Decir las cosas ‘tal como salen’, cuando hay naturalmente, el estado de gracia’, equivale a situar la sinceridad en la cima de la jerarquía literaria. Lo que vale, entonces, es que el poeta diga la palabra nacida de un momento de pléthora vital, y que la diga como le viene dictada por su vejezencia interior. El resto es cosa secundaria: los poetas siempre han hablado de las mismas cosas”. Como muchos poemas de Salvat Papasseit, de Brecht, Maiakovski, Pedro Salinas, Blai Bonet, Jaume Vidal Alcover o Josep M. Llompart, se trata de conseguir, mediante el trabajo del poeta, que la espontaneidad predomine en el trabajo creativo. Como explica Joan Fuster: “El concepto viene por el ritmo; el verso es un estado térmico del lenguaje; una sola palabra, suficientemente intensa, será capaz de sugerir todo un mundo”.

Los poetas mallorquines que hacia los años cincuenta escapan de la herencia de Costa y Llobera y María Antonia Salvà (Llompart, Vidal Alcover, Blai Bonet en buena parte de su creación) son, conscientemente o inconscientemente, hijos de estas concepciones. Concepciones que vienen de una creativa asimilación de las vanguardias europeas, especialmente la francesa (surrealismo, dadaísmo, Rimbaud, Lautréamond, Mallarmé en algunos casos...).

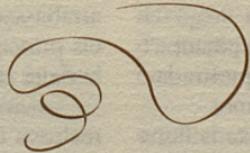
Evidentemente, después de Gabriel Alomar, de Bartomeu Rosselló-Porcet, de Josep M. Llompart, Blai Bonet y Jaume Vidal Alcover, vamos tropezando con los poetas que formarán definitivamente nuestra manera de entender el hecho poético. Hablamos de Agustí Bartra, por ejemplo y de la presencia siempre luminosa de Salvador Espriu, hoy totalmente silenciada por los epígonos de la postmodernismo: los neonuevecentistas que procuran desertizar nuestro panorama literario de cualquier “palabra viva” que pueda surgir, enemigos como son de todo lo que huele de “bohemia anarcoide” y “desfasado compromiso” del intelectual catalán con su pueblo y la tarea de liberación social y nacional de la cual habría de ser protagonista esencial.

Like Maragall, the Modernists, Rosselló-Pòrcel, the Surrealists and later the Situationists, what poetically (and politically!) interests us in the poetic work of the mid sixties – which was the era in which the embryos began to emerge of what would later be some of the poetry anthologies that we published after the eighties – what most interests us, is the 'living word', spontaneity in verse, the rupture with the Formalist and the new Centist tradition, and more than anything, the rejection of the rhetoric and vital falseness of the 'ivory tower poets'. Joan Fuster, when defining the poetry of Joan Maragall, makes it quite clear what is the practical position of this writer. In the epigraph *Teoría y práctica de la palabra viva*, Joan Fuster writes (*Literatura catalana contemporánea*, page 44): "Saying things 'as they come out' when there is, naturally, a 'state of grace' is equivalent to placing sincerity at the peak of the literary hierarchy.

What bursts forth then, is that the poet is speaking a word born in a moment of vital plethora and that he says it as it comes, dictated by his internal vehemence. The rest is secondary; poets have always said the same things." Like many poems by Salvat Papasseit, de Brecht, Maiakovski, Pedro Salinas, Blai Bonet, Jaume Vidal Alcover and Josep M. Llompart, the intention is to ensure, through the work of the poet, that spontaneity predominates in the creative work. As Joan Fuster explains, "The concept comes from the rhythm, the verse is a thermal state of the language; a single word, sufficiently intense, will be capable of suggesting an entire world."

The Mallorcan poets who towards the fifties escaped from the heritage of Costa y Llobrera and Maria Antonia Salvà (Llompart, Vidal Alcover, Blai Bonet in a goodly part pf his work) are, consciously or unconsciously, children of these conceptions. Conceptions that come from a creative assimilation of the European vanguard movements, particularly the French (Surrealism, Dadaism, Rimbaud, Lautréamond, Mallarmé in certain cases...).

Obviously, after Gabriel Alomar, Bartomeu Rosselló-Porcel, Josep M. Llompart, Blai Bonet and Jaume Vidal Alcover, we are going come up against the poets that would definitively form our manner of understanding the poetic deed. We speak of Agustí Bartra, for example, and the always luminous presence of Salvador Espriu, completely silenced, nowadays, by the epigones of postmodernism; the Neo-New Centists that procure the desertification of our literary panorama of any 'living word' that could emerge, enemies like all those who flee from the "anarcoid bohemia" and the "antiquated commitment" of the Catalan intellectual to his people and to the task of social and national liberation of which he would have to be the essential protagonist.

10. The author's name is John Smith.

1 POSTGUERRA

no res damunt les talaies altíssimes els límits del
/desert
no res en la terra encara adormida sota la boira
els oliverars muntanyencs
només gavines de bellesa frenètica
i llur sec aleteig sobrevolant llacunes de sal
no res sota les branques sagrades afeixugades
/pel gegantí capvespre
només la tionada impertinent dels diners
afonant-se en l'impuls del vent clivellat
/d'anuncis i deliris
no res en les clarianes de la memòria
en l'escuma de les ones que anem trepitjant
en la solsticial tonalitat cruelment orquestrada
no res en l'imprecís llenguatge de l'amor
les grans nits de paüra desvetllades sota la lluna
no res en la buida remor de veus que s'aixeca
disressada d'imaginària felicitat
no res en el timbaleig dels polsos
atordits per certeses colpidores
la resonant obscuritat letàrgica
ara ja sabíem del terror vingut del fons obac
les llargues queixes estremides i llur herència de
/tristesa
la intolerable ferotgia dels vencedors
trossejant acuradament els nostres antics miralls
coberts amb vellutats draps negres.

2 LA DESFETA

Plovia amb força damunt la coneguda tristesa
de tants rostres esmicolats davant l'espill.
Plovia damunt els silenciosos cementiris
/familiars
on descansaven eternament els nostres morts.
S'apagava lentament la set,
l'alegria afanyosa
de diumenges enterrats en la fondària del
/passat.
Plovia setmanes sense aturar damunt quatre
/pobres mites
arrabassats per la dubtaça,
els principis calcigats per la desfeta,
la flaire de perfums,
aromes i juraments
reclosos en un insolit mutisme ferotge i
/intransigent.
Plovia damunt la somorta remor de les cases,
aquelles efímeres aventures oblidades dins les
/butxaques.
Plovia en la planura immensa,
damunt la bellesa quieta dels infants,
els nostres passos inseguers
retronant en mil estacions desertes.
Plovia damunt el rutinari bastiment de la
/consciència.
S'agitaven obscurs corrents de lava,
dèbils promeses de neu fonent-se davant

/la foguera.

Plovia sense aturar damunt els arbres en flames,
les cases enderrocadess,
totes les excessives passions que alimentaren
milions d'ulls closos,
les conejades calmes turmentadores.

3 BEN VOLER

ben voler per a tots els homes
que caigueren sota xiprers obscurss
davant murs altíssims
encenent misteris amb la seva esperança
els desapareguts de sobre
sense poder guaitar la mar
l'invisible exèrcit dels meus pares i germans
fonent-se en el negre rodoladís
talment insinuants ombres llunyanas
ben voler per a tots els que partiren sense
paraules deixant missatges ocults
copsisant l'estranya curvatura del temps
els inexistentss
els humiliats caminant sobre l'escuma de les
travessant el llenç de pluja
els amics de l'ànima que partiren sense poder
/acaronar
la filla en el bres

i ens contemplen dempeus davant la paret
descalços
amb la camisa mullada de suor honrada
germans que estim
entre serps
esclafits
la lluminària dels cotxes que vigila
talment llops a l'aguait
tots els extingits
aquí
al costat
esclarissada llum feta carn damunt el fang de
/cada dia
navegant per l'espai obert
d'aquesta arquitectura ensorrada
ben voler per a tots els que parlaven en veu
/molt baixa
o tenien dolça aspror de mandarina en la
/mirada
els menyspreads
els homes sense mites d'herois i batalles
retornant des de l'indret on la mar i el blau del
/cel s'ajunten.

4 ELS GERMANS VILLALONGA

Més val escriure-ho clarament
a totes les parets
i repintar-ho sovint

si la pluja ho esborra.
(Miquel Martí i Pol)

/estiu del `36.

Massa querubins de guix i arnats angelets de
/fusta
en l'alta penombra de les capelles particulars;
excessives malenconies metafísiques producte
/de segles
de novenes i rosaris, oficis seguits en refulgents
/missals de nacre;
intel.ligentíssimes ullades valorant l'or i l'argent
de les àmplies cambres endomassades,
les copes de cristall de Bohèmia que celebraven
l'afusellament d'Emili Darder,
les victòries a Màlaga i l'Ebre,
la conquesta del "Nord" o l'entrada a Barcelona.
Massa missatges amb els ulls
dirigits a aquells valents soldats italians,
herois d'Abissínia i Portocristo
-nits de disbauxa consentida per la família
a meublés regentats per catòliques militants de
/Falange Espanola y de las JONS-;
puixant univers de l'odi i l'espasa
contra la cançó del jornaler;
ells i elles,
lluint la camisa blava com els germans
/Villalonga,
indiferents al dol dels carrers
que ocupa la nostra ciutat en aquest polvoritzat

5 HOMENATGE AURORA PICORNELL

Quan vaig arribar a la plaça, la revolta ja havia
/finit.
L'exèrcit blanc enderroca les estàtues.
Sentor de sang m'arribava des d'alguna latitud
/remota
llargament oblidada.
Els afusellaven enmig del carrer,
al costat de les tàpies,
sota les porxades.
En el malson hi havia també miratges
/obsessionants,
aspres concerts de fusells i pistoles.
El vers reflectia tot el concret terratrèmol de la
/guerra.
Desapareixien els promotores del repartiment de
/terres,
la marea que volgué col.lectivitzar les fàbriques.
Per un instant vaig pensar que havia fet
un descobriment arqueològic.
A poc a poc sortien de les grans fosses
/comunes,
amb llurs cabelleres i barbes intactes,
enmig dels verdosos cortinatges de les algues,
els poetes que mai no hem tingut,
els escriptors d'una Mallorca que mai no va

/néixer.
Eren cisellades maragdes d'una bellesa
/corprendedora.

Aurora Picornell,
retrobada,
jeia al sol,
tota nua,
suggerint tornassolats colors malves i daurats.
En la boca tenia encara gust de mel i de
/taronges.

6 LA PLUJA ÀCIDA

Vers la ponentada, les hores cremaven sense
/pietat,
s'enfonsaven en el violent artifici efímer de la
/nit.

Terra ombrívola curulla de gent vanitosa,
sense que ningú resisteixi les onades de la
/tempestat,
la pluja àcida caient sense aturar.
Cap vibració coneguda percutint
damunt els timbals apagats dels arbres.
Cap rialla d'infant pels carrers
sotmesos permanentment a inimaginables
experiències atordidores.
De sobte,
avancant a les palpentes
enmig del fang de la plaça,

copsar el cruel missatge del tro
rodolant per l'altura.
No hi havia veritat eterna,
esperança pels humiliats.
No existia l'indret exacte
d'on partien totes les línies,
un punt de convergència.
No hi havia resurrecció de la carn,
inverssemblants somnis d'aigua on
poguessin créixer les flors de la fecunditat.
Gemecs d'homes clamant en el fondal.
Inútils focs d'artifici.

7 CIUTAT

A la dreta hi trobaríeu encara el meu test amb
/els geranis marcits,
els vells pergamins naufragats,
l'agonia dels més
/afortunats records sepultats pels enderrocs;
en el gebre del matí,
en el límit de l'arpegi del violí,
bategant en la ferida distància,
hi havia el dibuix d'una barca enfonsada.
Aleshores érem infants i ens dellia contemplar
els pares creant clarors amb els seus gestos.
La bellesa més perfecta era el vast horitzó
emblanquinat que ens voltava,
els colors de les muntanyes anunciant eternes

/llangors,

l'abrusador sol d'estiu,

aurores i plenilunis sense

/plors.

Llavors encara teníem una casa i un malnom pel
/qual tothom ens coneixia;

i cossiols multicolors amb assutzenes a les

/finestres i aigua fresca en la cisterna sota

/l'emparrat;

Ciutat fou més endavant malastrugança

/portadora de follies,

la destral lluent de l'enveja en totes les

cantonades;

esverador carnaval de disfresses,

gelat paratge sense caliu,

maror increïble de la més perfecta fredor.

8 AQUESTS CARRERS MULLATS SOTA LA PLUJA

Suposem aquests carrers mullats sota la pluja

i els teus gestos suggerents verificant

/impossibles certituds,

lentíssims,

ben a ran d'aquella matinada custodiada

/per les aloses;

suposem que haguéssim pogut omplir l'aire

/amb flaire de llimoners,

descobrir les raons que desgastaren la nostra

/història

massa exposada als clivells de la vida quotidiana;

suposem els moviments sinuosos dels llavis

/quan ens estimàvem,

la dolçor de la saliva, la rapidesa teleigràfica de

/les carícies,

la tèbia mirada vellutada desenrotllant

/encisadors juraments d'eternitat;

suposem que poguessin tornar noves nits

/embruiades,

llargs capvespres, els fondos abismes de

/guitarres insomnes,

tot allò que era encoratjador i que travessava

/parets,

els brillants minuts dels rellotges,

pleníssims

en el seu irremeiable desordre;

suposem més figures al·legòriques,

oníriques metàfores apreses de

/Bartomeu Rosselló-Pòrcel,

solemnials imatges evaporades

caient damunt la retina com una trencadissa

/pluja d'estrelles,

ballant,

nues,

enmig d'un fantasmagòric escenari;

suposem les equívocues,

enigmàtiques qualitats de l'amor,

la superfície interna del dolor,

els nombrosos miratges de la desesperança

9 CANCÓ D'AMOR

fraternals confraries entre les runes del temple.
Dos, a l'atzar,
talment preservats àngels infantils
navegant damunt troncs a la deriva.,
recollint mots,
els darrers moments,
desapareguts estius i hiverns.
Dos,
proclamant el crit que germina.

10 ELS ADAGIS PERSEGUTS PELS CANS

A vegades recollia en el femer de la cantonada
les petites coses que ningú ja no estimava,
ximplerries que jo guardava com si fossin petits
/tresors:
aquel forat que deixaren les estrelles,
desitjos tenebrosos oblidats per qualche pirata
de la infantesa.
Sovint hi trobava, ben fermats dins bosses de
/plàstic:
cendres de prematures il.lusions,
denses nebuloses somniades,
la sal de la darrera onada embarrancada en la
/platja,
els més recercats girs transparents,
bocins de vent ferit,
débils núvols inconstants
que s'havien apropat massa a la terra.

Captaires furiens em disputaven copinyes
/esmicolades,
la cendra quotidiana de les hores.
Amb dificultat aconseguia reunir fràgils
/empremtes:
el vol de les aloses, els sorprenents diàlegs
de les paralles dels infants torturats.
Em barallava per la flaire perduda d'un perfum
o per l'exèrcit de pepones estripades a un racó.
Ben cert que hagués mort novament en defensa
delS principis d'igualtat que la gent llançava al
/contenidor.
Indiscutible que moriríem lluitant per un gest
/efímer,
salvaguardar els pètals de les roses.

11 FOTOGRAFIES

Quan marxares deixant oberta l'aixeta de la
/dutxa,
vaig aturar-me per repassar mentalment
la labor inexorable del temps.
Provava d'endevinar les raons que desgastaren
els acords d'aquella coneguda embriaguesa
/estimulant.
Guaitava el conegit panorama de la badia,
els llibres que mai no llegirem,
ajaçats en els prestatges,
ja sense veu,

irremediablement desafinats.
Hi ha encara les cortines per matisar la llum.
Les mateixes horabaises lentes anunciant
futurs somriures extàtics.
Potser la poesia fora una excusa,
una especial voluptuositat desconcertant,
simple idea forassenyada inventada per
/abraçar-nos,
fràgil teranyina on bastir jocs de fondàries
/impossibles.
He comprovat que no hi ha pols damunt la
/taula,

que el cendrer està net
i les rajoles resplendeixen,
talment com volies.

Mir el munt de fulls en blanc,
la màquina d'escriure aturada.
Repàs,

amb una mirada tranquil.la
la dualitat del teu llenguatge,
els quadres que ens encerclaren,
les fotografies de tants de viatges,
tot el silenci que em protegeix
de la febril solitud ciutadana.

12 OBLIGAT EXILI

Tots els diaris diuen el mateix:
idèntics crims dins l'ambient,

la mateixa societat que es diverteix
omplint la copa de cava,
evocant, a glops suaus i delicats,
les notícies que es repeteixen:
minuet de gemecs expansius i vitals
-el televisor propaga crits,
perdurables paisatges de follia-.

Era difícil sortir del cercle,
protegir aquell fràgil bressol d'anhels.

Arribaven els que res no havien fet,
els qui pujaren al carro en el darrer moment.
No hi havia cap refugi,
projecte per a l'endemà.

Reialme de dagues i cops immutables,
enigmàtica xerrameca dels mercenaris.
Dringaven esperons i càstigs,
remolí de fuetades,
obligat exili.

13 CERCLE DE FOC

on trobar l'aurora
el cercle de foc esperat

la madura innocència
la plaça amb neu a l'albada?
on anar enmig de tanta pols aferrada a les
/estrelles?
què fer enquimerat?
on l'arrauxat atzar-?

s'arrapa mentida indefugible inundant racons i
/avingudes
ciclò d'aire mort desterrant vida i pensaments
serà possible furgar els colors
escapar del tedi programat
la cendra espessa que ens ofega
l'orba matinada que s'apropa

el dia orfe?

podrem cercar cucs de llum
la sortida del laberint
el crit que rompi mansuetuds?
què fer encerclats de perills
espases

elms refulgents?
on les dreceres vibrants
el camí segur de les aus
la saliva de la teva boca
quan em despertaves entre llilàs
bastint signes atzials
delers esclatants?
on l'amic

la llum revoltada
les exactes paraules que ens havien d'agombolar?
on la saviesa inexhaurable
aqueilles ganes esbojarrades de viure
la blancor fervent
l'àmplia set pujabaixant escales?
què pensar després del plor
arribant des de cent naufragis?
on fugir

on amagar-nos
ara que la rosada del matí dissol promeses
els efímers juraments que creguérem abrinats?
ningú pels carrers en aquesta hora de la nit
ningú pels ravals de la ciutat deshabitada
ningú esperant
l'arrabassada carn dels llavis.

14 MAIG DEL SEIXANTA-VUIT

Llegíem Gabriel Alomar i Maiakovski,
Cortázar i Rosselló-Pòrcel.
El Che era l'home que havia pronunciat
les primeres i les darreres paraules.
La seva mort l'any seixanta-set
ens deixà per herència un buit vastíssim.
Ell era el fantasma número u,
el que no hi era i al mateix temps hi era,
la veu autèntica,
l'ordre vertebral de deixar-ho tot de banda
i començar la caminada.

Ell era el projecte,
l'anècdota que creixia,
l'home sencer,
el que no havien pogut matar,
l'esdeveniment esperat,
el gruix i la llargària de la revolta.
Salvador Espriu i Miguel Hernández
eren lectures clandestines

a les barriades suburbials.
Tots xisclàvem com si fossim
dones argelianes després de veure
una pel·lícula de Pontecorvo.
Kronstadt i Astúries,
Octubre,
eren paraules màgiques,
la nostra universitat d'estil,
l'única veritat possible
fregant els ulls amb paper de vidre.
No miràvem la televisió.
Juràvem que mai no aniríem a Disneylandia
ni tornaríem llegir Herman Hesse.
Les cançons de Raimon
no foren mai fàbrica permanent de nostàlgia
instal.lades dins del cervell.
Ans al contrari:
cada crit serví per alimentar
vint anys de rebel.lió.
Aquell "Diguem no" fou útil
per consolidar centenars d'acomiadaments,
deixar mil feines sense sentit.
El record d'aquella època exultant
ens ha mantingut ferm,
sense caure mai en els paranyos del Poder,
allunyats de la besada enverinada de l'Estat.
He de confessar,
ben honestament,
que em sent presoner,
per sempre,

d'aquella inesborrable follia refulgent:
el maig del seixanta-vuit.

/ distància.

15 LENINGRAD

Neva a l'avinguda Nevski de Leningrad.
Amb Olga,
que estimava Bàbel i Fiòdor Dostoievski,
ens hem perdut pel canal de Griboiéдов
a la recerca de l'ombra d'Eisenstein
(El cuiassat Potiomkim,

La vaga...)

Per l'avinguda Nevski,
prop del teatre Kírov,
t'explicava la dificultat de les projeccions clan-
destines,
la problemàtica arribada del material
(presència sempre omnipotent de la Brigada

/Social

preparada per a trucar a altes hores de la nit,
com cantava Raimon en aquells anys de
/tenebra).

Des de del Café dels Literats divisam
l'Aurora per sempre més immòbil en el Neva
els seus canons engrillonats per la burocràcia,
com els poetes -Maiakovski suïcidat!, com
/milions de somnis:
la revolució permanent de Lenin i Trostki.
Tremolen encara les pedres de Smolny en la

16 PARÍS: MARAT EN EL RECORD

Des de la meva cambra desolada
m'adon que aquesta ciutat ha començat a
/parlar-me
a través de totes les nafres de la seva
/turmentada pell.
Timbals en la llunyania, prop de la plaça de la
/Bastille?

Subtadament,

com en un somni dantesc,
enmig de pètals i desentenebrades imatges,
sota els castanys de Notre Dame
copsis masses transmudades amb la nounada
bandera tricolor.
Des del balcó puc sentir l'estrepit esgarritós
de l'eix de les carretes pujant per la rue Saint
Denis
cap a la plaça de la Revolució.

Invisible, navegant entre les ratlles d'un passat
/fonedís:

tardor de velluts i sedes,
darrers perfums i brodats boirosos
d'aristòcrates de cara blanquíssima
anant a la guillotina entre insults i frapant
/onejar d'estendards
-ivori i nacre cruxint,

desigual lluita dels colls alabastrins
amb el ferro vermelíssim.
En el Camp de Mart, sans-coulettes d'airada
/mirada
porten a les piques els caps tallats de prínceps
/i duqueses.
Marat mort dessagnat en la banyera.

17 DESERTS D'AMICS

ara ja fa moltes llunes que la ponentada ocupà
/els nostres camps
nans mesells embalsamen cadàvers
enterren els herois en calç viva
els treuen el cervell i les entranyes
aquesta és la ressaca i res no us exalta
quina encoixinada covardia la vostra
per què gireu la cara
resteu quiets davant la injustícia?
abans érem germans
cavalcàvem idèntics cavalls salvatges per la
/planura
sovint coincidíem en el combat
pregàvem els mateixos déus
desconeixíem l'affectació
la barata mentida
per què porteu les butxaques plenes de perles
us adormen arpes
arnats principis de càbala?

ara ja fa molts d'anys que el riu corre acaronant
/la ribera
l'om caigut
i res us exalta vers la revolta
viviu envoltats de falsa suficiència
anihilats
plens d'una artificialitat cridanera
quina abjecció la vostra!
bufa el xaloc sobre l'arenal
arriben els homes de totes les contrades
i encara us esperem
esmolant les espases.

18 LES GERMANIES

Adverteix la polsada interminable que s'apropa
/d'una revolada,
els homes que blasfemen.
els sangonosos vestigis d'una bellíssima
/civilització remota
retrunyint en aquest present de sons metà.lics
i altius somnis enderrocats.
Enfebrat,
talment un solemníal aventurer de l'asfalt
desjitant inexorables encontres predestinats,
estén,
lent,
el teu esguard,
damunt tants plurals encara no dominats:

depredadors que surten de nit a la recerca dels
/enamorats.

Puig Antich.

Anyada de sang.

Apugen els impostos.

Hi ha revoltes d'honorats pagesos i menestrals.

Haguéssim pogut guanyar de no ser pels
/mercencaris vinguts de la

Itàlia per a occir i robar.

Hivern d'orfes i voltors.

El record de les Germanies immensament obert
com un gran remolí que creix.

un home amb dona i arcs de pedra ben treballats
i grans vitralls medievals
un home de sobre desconcertat
fantasmal enmig de la tenebrosa màgia de les
/explosions
un home xapat per la tenebror d'aquesta època
/ignota

un home amb robins de sang en el pit
descobrint amplis abismes
i tots els amerats freds impermeables
un home respirant al costat del meu accent
amb nom i adreça concrets
lliurat al deure de ser pare i espòs
un home que no pot dissimular la sorpresa
traspassant el darrer portal
un home que m'ha agafat la mà amb la mirada
deixant-me hereu del seu dolor
agulles dins les ninetes dels ulls.

19 VIST EN EL TELENOTÍCIES

distingit senyor:

aprofit l'avinentesa per a comunicar-li que he
/vist un home caure enmig de la plaça
un home que s'ha desplomat amb lentitud
/exasperant

buidat per dintre

escarbotat

un home que volia defensar l'entrada al paradís
un home talment una increïble catedral gòtica
s'ha ensorrat al meu davant
-ho podrien tractar en la propera sessió

/parlamentària

un home enfonsant-se amb totes les seves torres
/i fills

20 EL POETA

Tampoc jo no habit en aquesta terra.

Només sóc un hoste,
un rostre calcigat per les circumstàncies,
simple plugim d'estiu,
un poblador de l'infern quotidià
que cada dia fa més gran l'abisme
que separa rics i pobres.
Tampoc jo visc enmig de la lassitud infinita

que propaga el tedi fastigós dels guanyadors.

Faig feina de matinada.

Imperturbablement repartesc poemes,
dret,

a les cantonades.

Sovint em detenen,
criden:

"Endintri!".

No en faig cas.

Rest enquimerat,

sense pressa,
tranquil.

Ja sé que la nostra durada damunt la terra
és talment com el d'una efímera palpitació captiva.

21 FLORS ROGES AL MUR DEL CEMENTIRI

saber que encara hi ha hores teves
al.lotes com fassers o astres errants rient pels
/carrers

ritmes envaïts per l'esglai dels xiscles
tenir notícia d'homes dempeus
dies d'ira i neu a les altes muntanyes
enllà de tota possible recança
corals refulgents sota les aigües
torxes il.luminant cada instant
intuir flors roges al mur del cementiri
altres vides
el cor que bat i bat

rellotge que avança les hores
esbrinar confusos colors i presències
humanitat que estima
enigmes poblant els supermercats
músiques ocultes en la fondària
d'obscures heretgies
saber ben cert que encara ens domina
el secret equilibri de les pedres
la misteriosa confusió de l'atzur
cobrint fatigues i nostàlgies
endevinar els teus ulls quan s'encenen de misteris
remolins d'aigua en l'oceà
pol.len niant en les arrels
de segles de sol enlluernador i aigües blaves.

22 HOMENATGE VLADIMIR MAIAKOVSKI

El meu amic Ígor ha fugit per uns dies del fred.
i m'explica -amb un petit rictus d'amargor-
com a Moscou i Sant Petersburg multituds
/afamegades

s'entretenen creient en bruixes,
provant de silenciar la fam
contemplant llaunes buides de Coca-Cola.
L'època s'ha metamorfosat bruscament
i no han arribat els nord-americans obsequiant
amb pastissos i caramels els nèts de la Gran
/Revolució d'Octubre.
Cau la neu amb una grandesa gairebé

/esfereïdora
damunt els homes i les dones que fa uns anys
/alliberaren Europa.

Ara,

demanen almoina sota els pedestals de les
/estàtues ensorrades. Resen,

agenollats davant imatges de guix,
ofereixen al turista medalles amb Lènins de llautó,
un raspall vell, colònies sense perfum.
Sobreviuen entre els enderrocs.

Supliquen, enmig d'una mena de dolçor obscura
per una hamburguesa, una llosca de Chesterfield.
Brutal perfecció del sistema.

M'explica com els infants abandonats
es congelen, sense protestes, en el fang del
/carrer

o desapareixen,
centellejant en la nit,
per les clavegueres de les grans ciutats en derrota.
Ben cert, Moscou fou la capital del món
abans del suïcidi de Maiakovski.

23 JA SÉ

ja sé
que els que més haurien de protestar
van capbaixos a la feina
i només aspiren a hipotecar-se la vida
comprant aparells

carregant els seus carros als hípers
tots els que treballen quinze hores
sense voler odiar l'amo
no fa tants d'anys que estigueren a la presó
foren escarnits
vexats
i malgrat la ventada
encara voten
creuen en promeses
xerriquen
"s'ha de fer a poc a poc"
a molts l'autopista els passarà damunt l'hort
hauran de fer cua per rebre una almoina
tots ells a la nit tornaran a casa
sense aturar-se mai a comprar un revòlver
rompre els vidres d'hisenda
demà demoliran el safareig
els trauran del solc que cultivaren generacions
ja ho vegeu
aquesta nit hem parlat de moltes coses
de com va el món
dels amics que la tempesta va dispersar
dels que tenen ulls i no volen veure.

24 HOMENATGE JOSEP M. LLOMPART

ARA QUE EL SOL PROJECTA LES OMBRES
DELS COSSOS
sobre els taulells descolorits d'aquest cafè del port

i la verdor ombrívola sembla retallar-se
en l'amplària de l'horitzó
ara que el vent del desig barreja somnis
enigmàtics moviments de gaudi
en la ingravidesa de la darrera calma
ara que solament sents la gelor de la desfeta
i una densa i callada ombra
per esborrats laberints de velles
antigues avingudes de crits i sang encesa
ara que tot ha canviat definitivament
des de les formes dels objectes
fins a les reaccions de la gent
que coneguérem airada i justiciera
amb ampli gest circular
obrint els braços al conegut espai invisible
que envolta la teva presó
impregnar-se dels darrers perfums
xopar-se fins al fons de l'ànima
marxar
cada cop més i més amarat d'aigua.

25 BREGA D'ENAMORATS

Et retorn ressonàncies de persones i substàncies,
llunyans tresors de roses blanques,
aquella lluna,
les innumerables combinacions matemàtiques
/dels astres.
Tot el que vares deixar a la cambra

amb algunes indicacions que es desfan sota el
ruixim de l'aurora:
àngels de cabells rossos
dibuixats a tassetes de plata.
Et retorn el gest perdut de les teves mans
quan provaves d'aturar el plor,
insegures cicatrius embriagues de vent,
una apagada
llum inflamada, l'aloña ferida regressant
/d'aquell rellotge sense hores.
Et retorn totes les escales del cant destralejant la
/casa,
brunzents, plenitud cavalcant màgics horitzons,
dubtosos céls d'amples veles obertes
ben al costat de la línia perfecta de l'escuma.
Et retorn la tremolor de les teves pupil·les,
les anònimes flors de la voravia,
esqueixades promeses de marbre inventant el
/gemec i el crit.

Són els nostres successius naixements,
les petjades en la sorra,
aqueLL sorprendent esdevenir turbulent
/dessagnat misteriosament
en un cruel festí d'espases.

26 EGIpte

Força al sud, a l'alçada de Khartum,

el Nil Blanc i el Nil Blau s'uneixen per a
/davallar cap al Nord,
franquejant sis cascades fins a Aswan.
Prop d'Atbara, un vell predicador ens va recitar
qui sap quines pregàries adreçades a déus de
/marbre molt clivellat.
Tenies els ulls oberts mentre provaves de
/retrobar
la pista de totes les cosmogonies egípcies
/desfetes pels segles.
Escoltar els versos de la sura caient lentament
/dels seus llavis.
Saber que mai més no tornariem a Abu Simbel,
que s'anava entelant l'accent,
aquella càlida tonalitat interior que ens
/agombolà fins aleshores.
La teva presència vessava com un riu de sang
/enmig del paisatge.
Ara ja sabíem de les mentides del rei Menes,
del naufragi final d'obeliscs,
columnes,
temples i piràmides.
Memfis, coberta per tota l'arena del desert.

27 MAHLER

Les ambulàncies cerquen cadàvers quan declina
/l'horabaixa.
Escoltava el conegut intermezzo.

Mahler,
com un xisicle enmig d'aquesta solitud
nascuda de la incertesa.
Els violins són com a pistons d'una enorme
/màquina,
una electritzant tensió del verb
bastint adagis inimaginables.
És evident que hem provat de reflectir
tota la ferotgia dels instants,
aquest destructor equilibri inestable,
talment esquitxos freds sobre les galtes.
No deixava de ser interessant
constatar les dents ensangonades de les hores,
llur malèfica vanitat i follia
esberlant la boca de tantes víctimes.
El segle desapareixia enmig de dogmes i dis
/cursos,
immenses fogueres on cremen les esperances.
S'obre un irreal horitzó més enllà
del conegut camp de batalla.
Sota la incerta i alarmant aparença de l'absència,
s'agitava,
violent,
il.limitadament pervers,
l'obscur reialme de l'idol,
aquesta espiral cendrosa,
aqueferat concert de pols
en un final i definitiu scherzo.

28 CÀNTIC EN PERPETU MOVIMENT

és possible que ens erréssim somniant en
/profecies i endevins

inexistents passions
càntics en perpetu moviment
la ciència o l'amor com a fòrmules màgiques
que ens ajudarien a canviar l'eterna trajectòria
/dels astres

és possible que només haguem bastit
llunyanes impressions obscurament captades a
/les palpentes
senzilles evidències de caràcter transitori
perifèries inútils

repetides hipòtesis

la boirosa escletxa d'un esvaït heroisme
és possible que l'única veritat definitiva
sigui aquesta lluna nova amb sa quieta bellesa
les concretes cançons de les al.lotes que
/regressen de la feina

és possible que haguem perdut les millors
/apetències

rere fets que mai s'esdevingueren
meandres sinuosos dins la fosca
terribles sortilegis capaços
d'afaiçónar tota l'argila de la terra
és possible que l'única certitud
sigui ara el pes de la teva boca en la meva.

29 BENAVENTURATS

benaventurats els que van deixant petjades
i ens ofereixen amulets contra les malalties
ficcions

el débil consol d'una mentida
venturosos els elegits
els que aprengueren a esquinçar els vels
i caminen amb valentia per les avingudes
benaurats els que entrelluquen certeses
països fabulosos que mai no podem trobar
dibuixats en els mapes
i adverteixen signes en la nit
i saben descobrir la rel de cada paraula
gojosos els que saben que mai no podrem
/recompondre el passat
fecunds els enfebrats pobladors de les planures
els que cerquen salts d'aigua enmig del desert
germans que coneixen el mot lluminós de la
/veritat
i palpitén aliens al soroll de carrers i fàbriques
feliços els que arrepleguen detalls de la vida
/que passa

fetitxes per allunyar la mort
i saben tapar les escletxes per on es filtra
letal
el creixent rebombori de la desesperança
fèrtils els que no abandonaren mai
l'àmplia avinguda lluent de la sang
i naveguen
engrandits

per damunt l'escuma freda de les onades.

30 SI CAP VEGADA RETORNES

Si cap vegada retornes sense la teva usura de
/gests amorosos;
si davalles dels núvols, talment un àngel sorgint
d'un mosaic bizantí;
si retornes de nou fràgil, a l'hora tardana
quan les bruixes trepitgen flors desconegudes
/inventant
magnífics beuratges de foc;
si de nou ets fascinant primera revelació,
tàctil deessa d'una cultura oblidada;
si arribes envoltada de claror, com una rutilant
/papallona
refulgint en les meves pupil·les;
si ets novament el pol·len esperat de la revolta,
terra fonda fent germinar ponents sens límits,
llum bastint vivents paisatges,
remors de primavera anunciant somnis,
infinitat d'impulsos,
aixecant-se,
germinals,
del cor de la roca estèril;
aquí restaré,
repetint idèntics juraments,
a l'aguait de l'estridència confusa
dels teus successius naixements.

31 LLIBERTAT

Era la llibertat,
arribant,
inèdita,
amb olor de magnòlies o com una música o un
/somriure,
una història ben nova que ningú no esperava,
com un remolí sota els peus,
amb tota la lluminositat del safir
ascendit amb el seu propi esforç i alè.
La llibertat anunciant miracles,
immensos ecos que penetrarien
en la sustantivitat geomètrica de la carn
reproduint l'hieràtic relleu dels nostres herois
incrustats en el fang de les artèries,
fluint eternament en la limfa dels corrents.
La llibertat retornant de l'oblit i les ferides,
aquí de nou,
generació rere generació,
sens descans,
infatigable,
ressuscitant lesombres amagades
en les esclerècies dels murs,
vocals i consonats que s'ajunten,
indicant el camí.
La llibertat,
pàtria antiga,
el matís exacte que esperàvem,
una mar remuntant dolors,

devorant els violents esglais de la mort.
La llibertat retornant,
travessant les senderes ondulants del desert,
cuca de llum dins dels nostres ulls a la deriva,
transformant-se,

lliscant,
crisàlide,
constel.lació de remors,
paraula-àliga dels cims,
llamp dintre l'ànima,
en plena gravitació,
engendrant ritmes,
devoradors imperatius sota la lleu carícia del
/mestral.

La llibertat formant prismes de foc,
bastint amagats furors dintre dels cors,
deessa de les maresmes i les infinites planures
de les ciutats deshabitades.

32 LA MEVA TERRA

Els insondables céls hivernals;
les aspres tempestes que cauen esbatussant
pètals de roses blanques;
les erràtiques i vacil.lants figures dels vençuts
enfonsant-se encara més dins les escletxes de la
/terra;
les serralades, amb els voltors a la recerca de les
/despulls

de la brega entre germans,
l'orb impuls dels dubtes sobreixint
/amb damnosa negligència;
les incertes tresqueres, el cruxir de macs i
/macolins
en el perpetual camí on escenificarem ritus
/descolorits;
el pànic i les atxes enceses entre el desvari i
/llurs paoroses
decisions negligents;
nòmades,
fugitus dins la nostra pròpia terra,
enmig de l'escombralls d'antigues rialles,
entrellucant dies rovellats,
constel.lació de silencis,
fràgils assutzenes sota l'etern ruixat.

33 SORTIR AL CARRER

Sortir al carrer després de tants d'anys.
Invocar rituals antics, conjurs molt llunyans.
(Se sent un ragtime al piano).
Avançar meticulosament enmig de l'estrepit dels
/autobusos,
les botzines,
el foc que neix de la terra.
Obrir-se pas vers l'incert amb tota la nuesa del
/temor al descobert,
insegur,

com de costum,
al costat dels esclaus que van a la feina.
Interrogar-se davant la poderosa extensió de la
/catàstrofe,
les obscures façanes dels edificis
plenes d'agònics grafismes que un dia
/convidaren a la revolta.

Caminar,
amb les mans dins les butxaques,
sens rumb fixat,
sentint com han mastegat els somnis
fins a esdevenir pedra i metall.
Sentir aquell desig d'adolescent pujant per
/l'espinada,

el foc dins del cos retrobant un cant.
Cercar llumins per a encendre la cigarreta,
perdre's més enllà d'aquesta lenta però segura
/progressió del pànic.

Fixar-se bé en la munió de rostres que avancen
per l'estret passadís del metro,
sense paraules,
fins a caure en la tomba oberta del vertigen.

Mantenir-se en difícil equilibri
prop de la mirada còmplice dels teus ulls
suggerint pà.lids abandonaments sota la pluja,
un malèfic equilibri de narcòtics.
Travessar el carrer a l'aventura assaborint la
/darrera conversa.

Tremolar,
des dels peus fins a la gargamella,

en notar l'implacable treball dels corcs dins la
sang.

AS

1 POSTGUERRA

nada sobre las altísimas atalayas los límites del
/desierto

nada en la tierra aún dormida bajo la niebla
los olivares montañeses

sólo gaviotas de belleza frenética
y su seco aleteo sobrevolando lagunas de sal
nada bajo las ramas sagradas abrumadas por el
/gigantesco atardecer

sólo el acicate impertinente del dinero
hundiéndose en el impulso del viento

/cuarteado de anuncios y delirios
nada en los claros de la memoria
en la espuma de las olas que vamos pisando
en la solsticial tonalidad cruelmente orquestada
nada en el impreciso lenguaje del amor
las grandes noches de pavor desveladas bajo la
/luna

nada en el vacío rumor de voces que se levanta
disfrazada de imaginaria felicidad
nada en el timbaleo de los pulsos
aturdidos por certezas contundentes
la resonante oscuridad letárgica
entonces ya sabíamos del terror venido del
/fondo sombrío

los largos lamentos estremecidos y su herencia
/de tristeza
la intolerable ferocidad de los vencedores
haciendo añicos cuidadosamente nuestros

/antiguos espejos
cubiertos con aterciopelados paños negros.

2 LA DERROTA

Llovía con fuerza sobre la conocida tristeza
de tantos rostros deshechos ante el espejo.
Llovía sobre los silenciosos cementerios

/familiares
donde descansaban eternamente nuestros
/muertos.

Se apagaba lentamente la sed,
la alegría afanosa
de domingos enterrados en lo profundo del
/pasado.

Llovía semanas sin parar sobre cuatro pobres
/mitos

arrancados por la incertidumbre,
los principios conculcados por la derrota,
la fragancia de perfumes,
aromas y juramentos
recluidos en un insólito mutismo feroz e
/intransigente.

Llovía sobre el mortecino rumor de las casas,
aquellas efímeras aventuras olvidadas en los
/bolsillos.

Llovía en la llanura inmensa,
sobre la belleza quieta de los niños,
nuestros pasos inseguros

resonando en mil estaciones desiertas.
Llovía sobre el rutinario armazón de la conciencia.
Se agitaban oscuras corrientes de lava,
débiles promesas de nieve fundiéndose ante la
/hoguera.

3 BIEN QUERER

bien querer para todos los hombres
que cayeron bajo cipreses oscuros
ante muros altísimos
encendiéndo misterios con su esperanza
los desaparecidos de repente
sin poder
asomarse al mar
el invisible ejército de mis padres y hermanos
fundiéndose en el negro resbaladizo
cual insinuantes sombras lejanas
bien querer para todos los que partieron sin
/palabras dejando
mensajes ocultos
captando la extraña curvatura del tiempo
los inexistentes
los humillados caminando sobre la espuma de

atravesando el lienzo de lluvia
los amigos del alma que partían sin poder
/ las olas
/ acariciar
a la hija en la cuna
y nos contemplan de pie ante la pared
descalzos
con la camisa empapada de honrado sudor
hermanos a los que amo
entre serpientes
estallidos

4 LOS HERMANOS VILLALONGA

Más vale escribirlo claramente
en todas las paredes
y repintarlo a menudo
si la lluvia lo borra.

(Miquel Martí i Pol)

Demasiados querubines de yeso y apolillados
/angelitos de madera
en la alta penumbra de las capillas particulares,
excesivas melancolías metafísicas producto de
/siglos
de novenas y rosarios, oficios seguidos en
/refulgentes misales de nácar,
intelligentísimos vistazos valorando el oro
/y la plata
de las amplias estancias cubiertas de damasco,
las copas de cristal de Bohemia que celebraban
el fusilamiento de Emili Darder,
las victorias en Málaga o el Ebro,
la conquista del "Norte" o la entrada en Barcelona.
Demasiados mensajes con los ojos
dirigidos hacia aquellos valientes soldados
/italianos,
héroes de Abisinia y Portocristo
-noches de excesos consentidos por la familia
en meublés regentados por católicas militantes

/de Falange Española y de las JONS-;
pujante universo del odio y la espada
contra la canción del jornalero;
ellos y ellas,
luciendo la camisa azul como los hermanos
/Villalonga,
indiferentes al luto de las calles
que ocupa nuestra ciudad en este pulverizado
/verano del 36.

5 HOMENAJE AURORA PICORNELL

Cuando llegué a la plaza, la rebelión ya había
/terminado.
El ejército blanco derribaba las estatuas.
Hedor de sangre me llegaba desde alguna
/latitud remota
largamente olvidada.
Los fusilaban en medio de la calle,
junto a las tapias,
bajo los soportales.
En la pesadilla había también espejismos
/obsesionantes,
ásperos conciertos de fusiles y pistolas.
El verso reflejaba todo el concreto terremoto de
/la guerra.
Desaparecían los promotores del reparto de
/tierras,
la marea que quiso colectivizar las fábricas.

Por un instante pensé que había hecho
un descubrimiento arqueológico.
Lentamente salían de las grandes fosas comunes
con sus cabelleras y barbas intactas,
entre los verdosos cortinajes de las algas
los poetas que nunca hemos tenido,
los escritores de una Mallorca que nunca nació.
Eran cinceladas esmeraldas de una belleza
/cautivadora.

Aurora Picornell,
reencontrada,
yacía al sol,
completamente desnuda,
sugiriendo tornasolados colores malva y dorados.
En la boca aún tenía sabor a miel y a naranja.

6 PONIENTE

Hacia el poniente, las horas ardían sin piedad,
se hundían en el violento artificio efímero de la
/noche.

Tierra umbría llena de gente vanidosa,
sin que nadie resista el oleaje de la tempestad,
la lluvia ácida cayendo sin parar.
Ninguna vibración conocida percutiendo
sobre los timbales apagados de los árboles.
Ninguna risa infantil por las calles
sometidas permanentemente a inimaginables
experiencias aturdidoras.

De repente, avanzando a tientas
en medio del fango de la plaza,
captar el cruel mensaje del trueno
rodando en lo alto.
No había verdad eterna,
esperanza para los humillados.
No existía el lugar exacto
de donde partían todas las líneas,
un punto de convergencia.
No había resurrección de la carne,
inverosímiles sueños de agua donde
pudieran crecer las flores de la fecundidad.
Gemidos de hombres clamando en el abismo.
Inútiles fuegos de artificio.

7 LA CIUDAD

A la derecha hallaríais aún mi maceta con los
/geranios marchitos,
los viejos pergaminos naufragados,
la agonía
/de los más afortunados recuerdos sepultados
/por los escombros;
en la helada matutina,
en el límite del arpegio del violín,
palpitando en la herida distancia
estaba el dibujo de una barca hundida.
Entonces éramos niños y nos apetecía contemplar

/a los padres creando claridades con sus gestos.
La belleza más perfecta era el vasto horizonte
/encalado que nos rodeaba,
los colores de las montañas anunciando eternas
/languideces,
el abrasador sol de verano,
auroras y plenilunios sin llantos.
Entonces aún teníamos una casa y un apodo
/por el que todos nos conocían;
y macetas multicolores con azucenas en las ventanas y agua fresca en la cisterna bajo el emparrado;
la ciudad fue más adelante mala estrella portadora de locuras,
el hacha reluciente de la envidia en todas las esquinas;
azorador carnaval de disfraces,
helado paraje sin resoldos,
marejada increíble de la más perfecta frialdad.

8 ESTAS CALLES MOJADAS BAJO LA LLUVIA

Supongamos estas calles mojadas bajo la lluvia
y tus gestos sugerentes verificando imposibles
/certezas,
lentísimos,
rozando aquella madrugada
custodiada por las alondras;
supongamos que hubiéramos podido llenar el
/aire con aroma de limoneros,

descubrir las razones que desgastaron nuestra
/historia
demasiado expuesta a las grietas de la vida
/cotidiana;
supongamos los movimientos sinuosos de los
/labios cuando nos queríamos,
la dulzura de la saliva, la rapidez telegráfica de
/las caricias,
la tibia mirada aterciopelada desarrollando
/embelesadores juramentos de eternidad;
supongamos que pudiesen regresar nuevas
/noches embrujadas,
largas tardes, los profundos abismos de
/guitarras insomnes,
todo lo que era alentador y que atravesaba
/muros,
los brillantes minutos de los relojes,
llenísimos
en su irremediable desorden;
supongamos más figuras alegóricas,
oníricas metáforas aprendidas de Bartomeu
/Rosselló-Pòrcel,
solemnas imágenes evaporadas
cayendo sobre la retina como una quebradiza
/lluvia de estrellas
bailando,
desnudas,
en medio de un fantasmagórico escenario;
supongamos las equívocas,
enigmáticas cualidades del amor,

la superficie interna del dolor,
los numerosos espejismos de la desesperanza
inundando el corazón;
supongamos el último aliento perfumado,
el fuego de las iglesias,
las fantásticas estatuas destrozadas
en los suburbios de nuestra ciudad derruida;
supongamos un último sol moribundo,
la tarde inexorable con todos los colores
/disueltos en la oscuridad,
y dos siluetas a la deriva,
desoladas.

9 CANCIÓN DE AMOR

Éramos dos
huyendo de la metralla de los anuncios.
Dos, en medio de un espacio protegido por la
/mirada vigilante de los muertos.
Dos, junto al costillar carcomido de mil naves
/hundidas,
aferrados a la débil consistencia de los instantes,
intentando construir amplios recuerdos,
los días más bellos que nos ampararon.
Dos, como un diluvio de chispas,
antigua sentencia cinematográfica
dibujando feroces promesas dentro del laberinto.
Dos, como magnéticos ardores despertándose,
fugaces ritmos silenciosos

trenzando viejos calendarios caducados.
Dos, buscando volátiles vigiliñas de presagios,
fraternales cofradías entre las ruinas del templo.
Dos, al azar,
cuál preservados ángeles infantiles
navegando sobre troncos a la deriva,
recogiendo palabras,
los últimos momentos,
desaparecidos veranos e inviernos.
Dos,
proclamando el grito que germina.

10 LOS ADAGIOS PERSEGUIDOS POR LOS PERROS

A veces recogía entre la basura de la esquina
las pequeñas cosas que ya nadie amaba,
tonterías que yo guardaba como si fuesen
/pequeños tesoros:
aquej agujero que dejaron las estrellas,
deseos tenebrosos olvidados por algún pirata
/de la infancia.
A menudo encontraba, bien atados en bolsas de
/plástico:
cenizas de prematuras ilusiones,
densas nebulosas soñadas,
la sal de la última ola embarrancada en la playa,
los más rebuscados giros transparentes,
trozos de viento herido,

débiles nubes inconstantes
que se habían acercado demasiado a la tierra.
Mendigos furiosos me disputaban conchas
/hechas añicos,
la ceniza cotidiana de las horas.
Con dificultad conseguía reunir frágiles huellas:
el vuelo de las alondras, los sorprendentes diálogos
de los párpados de los niños torturados.
Me peleaba por el aroma perdido de un perfume
o por el ejército de muñequitas despedazadas
/en un rincón.
Es verdad que hubiera muerto nuevamente en
/defensa
de los principios de igualdad que la gente
/lanzaba al contenedor.
Es indiscutible que moriríamos luchando por un
/gesto efímero,
salvaguardando los pétalos de las rosas.

11 FOTOGAFÍAS

Cuando te marchaste dejando abierto el grifo de
/la ducha,
me paré a repasar mentalmente
la labor inexorable del tiempo.
Intentaba adivinar las razones de desgastaron
los acordes de aquella conocida embriaguez
/estimulante.
Contemplaba el conocido panorama de la bahía,

los libros que nunca leímos,
tumbados en los estantes,
ya sin voz,
irremediablemente desafinados.
Están todavía las cortinas para matizar la luz.
Las mismas tardes lentas anunciando
futuras sonrisas extáticas.
Tal vez la poesía fuese una excusa,
una especial voluptuosidad desconcertante,
simple idea insensata inventada para abrazarnos,
frágil telaraña en la que construir juegos de
/profundidades imposibles.

He comprobado que no hay polvo sobre la mesa,
que el cenicero está limpio
y las baldosas resplandecen,
como querías.
Miro el montón de hojas en blanco,
la máquina de escribir aparada.
Repaso,

con una mirada tranquila
la dualidad de tu lenguaje,
los cuadros que nos rodearon,
las fotografías de tantos viajes,
todo el silencio que me protege
de la febril soledad ciudadana.

12 OBLIGADO EXILIO

Todos los periódicos dicen lo mismo:
idénticos crímenes en el ambiente.
la misma sociedad que se divierte
llenando la copa de cava,
evocando, a sorbos suaves y delicados,
las noticias que se repiten:
minué de gemidos expansivos y vitales
-el televisor propaga gritos,
perdurables paisajes de locura.
Era difícil salir del círculo,
proteger aquella frágil cuna de anhelos.
Llegaban los que nada habían hecho,
los que se subieron al carro en el ultimo

No había ningún refugio,
proyecto para el día siguiente.
Reino de dagas y golpes inmutables,
enigmática charlatanería de los mercenarios.
Tintineaban espuelas y castigos,
remolino de latigazos,
obligado exilio.

13 CÍRCULO DE FUEGO

¿dónde hallar la aurora
el círculo de fuego esperado
la madura inocencia

la luz sublevada
las exactas palabras que nos habían de amparar?
¿dónde la sabiduría inagotable
aquellas ganas alocadas de vivir

el blancor ferviente
la amplia sed subebajando escaleras?
¿qué pensar después de las lágrimas
llegando desde cien naufragios?
¿adónde huir

14 MAYO DEL SESENTA Y OCHO

el hombre completo,
el que no habían podido matar,
el acontecimiento esperado,
el grosor y la largura de la rebelión.
Salvador Espriu y Miguel Hernández
eran lecturas clandestinas
en las barriadas suburbiales.
Todos chillábamos como si fuéramos
mujeres argelinas después de ver
una película de Pontecorvo.
Kronstadt y Asturias.

Octubre,

eran palabras mágicas,
nuestra universidad de estilo,
la única verdad posible
restregando los ojos con papel de lija.
No mirábamos la televisión.

Jurábamos que nunca iríamos a Disneylandia
ni volveríamos a leer a Hermann Hesse.

Las canciones de Raimon
no fueron nunca fábrica permanente de nostalgia
instaladas en el interior del cerebro.

Muy al contrario:
cada grito sirvió para alimentar
veinte años de rebelión.

Aquel Diguem no fue útil
para consolidar cientos de despidos,
dejar mil trabajos sin sentido.

El recuerdo de aquella época exultante
nos ha mantenido firmes,

sin caer nunca en las trampas del Poder,
alejados del beso ponzoñoso del Estado.
He de confesar,

muy honradamente,
que me siento prisionero,
para siempre,
de aquella imborrable locura resplandeciente:
el mayo del sesenta y ocho.

15 LENINGRADO

Nieva en la avenida Nevski de Leningrado.
Con Olga,

que amaba a Bábé y a Fiódor Dostoyevski,
nos hemos perdido por el canal de Griboyédov
en busca de la sombra de Eisenstein
(El acorazado Potiomkin,

La huelga...)

Por la avenida Nevski,
cerca del teatro Kírov,
te explicaba la dificultad de las proyecciones
/clandestinas,
la problemática llegada del material
(presencia siempre omnipotente de la Brigada
/Social
preparada para llamar a altas horas de la noche,
como cantaba Raimon en aquellos años de
/tiniebla).

Desde el Café de los Literatos divisamos

la Aurora por siempre jamás inmóvil en el Neva
sus cañones engrilletados por la burocracia,
como los poetas –¡Mayakovski suicidado! –,
como millones de sueños:
la revolución permanente de Lenin y Trotski.
Tiemblan aún las piedras de Smolni en la
/distancia.

16 PARÍS: MARAT EN EL RECUERDO

Desde mi cuarto desolado
me doy cuenta de que esta ciudad ha
/empezado a hablarme
a través de todas las heridas de su atormentada
/piel.
¿Timbales en la lejanía, cerca de la plaza de la
/Bastille?

Súbitamente,
como en un sueño dantesco,
entre pétalos y desentenebrecidas imágenes,
bajo los castaños de Notre Dame
captar masas transmutadas con la recién nacida
bandera tricolor.

Desde el balcón puedo oír el estrépito
/estremecedor
del eje de las carretas subiendo por la rue Saint
/Denis
hacia la plaza de la Revolución.

Invisible, navegando entre las líneas de un

/pasado que se evapora:
otoño de terciopelos y sedas,
últimos perfumes y bordados nebulosos
de aristócratas de cara blanquíssima
yendo a la guillotina entre insultos e
/imponente ondear de estandartes
-marfil y nácar crujiendo,
desigual lucha de los cuellos alabastrinos
con el hierro rojísimo.
En el Campo de Marte, sans-coulottes de airada
/mirada
llevan en las picas las cabezas cortadas de
/príncipes y duquesas.
Marat muerto desangrado en la bañera.

17 DESIERTO DE AMIGOS

ahora hace ya muchas lunas que el poniente
/ocupa nuestros campos
enanos gafos embalsaman cadáveres
entierran a los héroes en cal viva
les sacan el cerebro y las entrañas
ésta es la resaca y nada os exalta
qué almohadillada cobardía la vuestra
¿por qué apartáis la vista
os quedáis quietos ante la injusticia?
antes éramos hermanos
cabalgábamos idénticos caballos salvajes por la
/llanura

a menudo coincidíamos en el combate
rezábamos a los mismos dioses
desconocíamos la afectación
la barata mentira
¿por qué lleváis los bolsillos llenos de perlas
os duermen arpas
apolillados principios de cábala?

ahora hace ya muchos años que el río corre
/acariciando la orilla
el olmo caído
y nada os exalta a la rebelión
vivís rodeados de falsa suficiencia
aniquilados
 llenos de una artificialidad llamativa
¡qué abyección la vuestra!
sopla el siroco sobre el arenal
llegan los hombres de todos los territorios
y aún os esperamos
 afilando las espadas.

18 LAS GERMANÍAS

Advierte la polvareda interminable que se
/acerca con ímpetu
los hombres que blasfeman.
los ensangrentados vestigios que una bellísima
/civilización remota
resonando en este presente de sonidos metálicos

y altivos sueños derruidos.

Enfebrecido,

como un solemne aventurero del asfalto
deseando inexorables encuentros predestinados,
extiende,

lento,

tu mirada,

sobre tantos plurales aún no dominados:
depredadores que salen de noche en busca de
/los enamorados.

Puig Antich.

Cosecha de sangre.

Suben los impuestos.

Hay revueltas de honrados campesinos y
/artesanos.

Hubiéramos podido ganar de no ser por los mercenarios venidos de Italia para matar y robar.

Invierno de huérfanos y buitres.

El recuerdo de las Germanías inmensamente
/abierto

como un gran remolino que crece.

19 VISTO EN EL TELEDIARIO

muy señor mío:

aprovecho la ocasión para comunicarle que he visto a un hombre caerse en medio de la plaza
un hombre que se ha desplomado con lentitud
exasperante

vacio por dentro

roido

un hombre que quería defender la entrada al
/paraíso

un hombre como una increíble catedral gótica
/se ha hundido ante mí

-podrían tratar de ello en la próxima sesión
/parlamentaria-

un hombre derrumbándose con todas sus torres
/e hijos

un hombre con mujer y arcos de piedra bien
/labrados

y grandes vidrieras medievales

un hombre de repente desconcertado
fantasmal en medio de la tenebrosa magia de

/las explosiones

un hombre partido por la tenebrosidad de esta
/época ignota

un hombre con rubíes de sangre en el pecho
descubriendo amplios abismos

y todos los empapados fríos impermeables

un hombre respirando junto a mi acento
con nombre y dirección concretos

entregado al deber de ser padre y esposo
un hombre que no puede disimular la sorpresa

atravesando la última puerta

un hombre que me ha cogido de la mano con
/la mirada

dejándome como heredero de su dolor

alfileres en las niñas de los ojos.

20 EL POETA

Tampoco yo habito en esta tierra.
Tan sólo soy un huésped,
un rostro pisoteado por las circunstancias,
simple llorizna estival,
un poblador del infierno cotidiano
que cada día hace mayor el abismo
que separa ricos y pobres.
Tampoco yo vivo en medio de la lasitud infinita
Que propaga el tedio repugnante de los ganadores.
Trabajo de madrugada.
Imperturbablemente reparto poemas,
de pie,
por las esquinas.
A menudo me detienen,
gritan:
"Adentro!".
No hago caso.
Sigo obstinado,
sin prisa,
tranquilo.
Ya sé que nuestra permanencia sobre la tierra
es como el de una efímera palpitación cautiva.

21 SABER QUE TODAVÍA HAY FLORES ROJAS EN EL MURO DEL CEMENTERIO

saber que todavía hay horas tuyas
muchachas como palmeras o astros errantes
/riéndose en las calles
ritmos invadidos por el espanto de los chillidos
tener noticia de hombres de pie
días de ira y nieve en las altas montañas
más allá de todo posible pesar
corales refulgentes bajo las aguas
antorchas iluminando cada instante
intuir flores rojas en el muro del cementerio
otras vidas
el corazón que late y late
reloj que avanza las horas
averiguar confusos colores y presencias
humanidad que ama
enigmas poblando los supermercados
músicas ocultas en la profundidad
de oscuras herejías
saber con certeza que que aún nos domina
el secreto equilibrio de las piedras
la misteriosa confusión del azur
cubriendo fatigas y nostalgias
adivinar tus ojos cuando se encienden de
/misterios
remolinos de agua en el océano
polen anidando en las raíces
de siglos de sol deslumbrante y aguas azules

22 HOMENAJE VLADIMIR MAYAKOVSKI

Mi amigo Ígor ha huido por unos días del frío
y me cuenta –con un pequeño rictus de amargura–
cómo en Moscú y San Petersburgo multitudes
/hambrientas

se entretienen creyendo en brujas,
intentando silenciar el hambre
contemplando latas vacías de Coca-Cola.
La época se ha metamorfoseado bruscamente
y no han llegado los norteamericanos
/obsequiando
pasteles y caramelos a los nietos de la Gran
/Revolución de Octubre.

Cae la nieve con una grandeza casi terrible
sobre los hombres y las mujeres que hace unos
/años liberaron Europa.

Ahora,
piden limosna bajo los pedestales de
las estatuas derribadas. Rezan,
arrodiollados ante imágenes de yeso,
ofrecen al turista medallas con Lénines de latón,
un cepillo viejo, colonias sin perfume.
Sobreviven entre los escombros.
Suplican, en medio de una especie de dulzor
/oscuro

una hamburguesa, una colilla de Chesterfield.
Brutal perfección del sistema.
Me cuenta cómo las criaturas abandonadas
se congelan, sin protestas, en el fango de la calle

o desaparecen,

centelleando en la noche,
por las alcantarillas de las grandes ciudades en
/derrota.

Ciertamente, Moscú fue la capital del mundo
antes del suicidio de Mayakovski.

23 YA SÉ

ya sé
que los que más tendrían que protestar
van cabizbajos al trabajo
y sólo aspiran a hipotecarse la vida
comprando aparatos
cargando sus carros en los híper
todos los que trabajan quince horas
sin querer odiar al patrón
no hace tantos años estuvieron en la cárcel
fueron objeto de burla
vejados
y a pesar del vendaval
todavía votan
creen en promesas
chirrián
“ha de hacerse despacio”
a muchos la autopista les pasará sobre el huerto
tendrán que hacer cola para recibir una limosna
todos ellos por la noche volverán a casa
sin pararse jamás a comprar un revólver

romper los cristales de hacienda
mañana demolerán el estanque
les quitarán el surco que cultivaron generaciones
ya lo veis
esta noche hemos hablado de muchas cosas
de cómo va el mundo
de los amigos que la tempestad dispersó
de los que tienen ojos y no quieren ver.

24 HOMENAJE JOSEP M. LLOMPART

Ahora que el sol proyecta las sombras de los
cuerpos
sobre las mesas descoloridas de este café del
puerto
y el verdor sombrío parece recortarse
en la anchura del horizonte
ahora que el viento del deseo mezcla sueños
enigmáticos movimientos de gozo
en la ingratidez de la última calma
ahora que sólo sientes la frialdad de la derrota
y una densa y callada sombra
por borrados laberintos de viejas
antiguas avenidas de gritos y sangre encendida
ahora que todo ha cambiado definitivamente
desde las formas de los objetos
hasta las reacciones de la gente
que conocimos airada y justiciera
con amplio gesto circular

abriendo los brazos al conocido espacio invisible
que rodea tu prisión
impregnarse de los últimos perfumes
calarse hasta el fondo del alma
irse
cada vez más y más empapado en agua.

25 PELEA DE ENAMORADOS

Te devuelvo resonancias de personas y sustancias,
lejanos tesoros de rosas blancas,
aquella luna,
las innumerables combinaciones matemáticas
de los astros.
Todo lo que dejaste en la estancia
con algunas indicaciones que se deshacen bajo
el rocío de la aurora:
ángelos de cabellos rubios
dibujados en tacitas de plata.
Te devuelvo el gesto perdido de tus manos
cuando tratabas de ahogar el llanto,
inseguras cicatrices embriagadas de viento,
una apagada luz inflamada,
la alondra herida regresando de aquel reloj sin
horas.
Te devuelvo todas las escalas del canto
atizando la casa,
zumbando, plenitud cabalgando mágicos
horizontes,

dudosos cielos de anchas velas abiertas
justo al lado de la línea perfecta de la espuma.
Te devuelvo el temblor de tus pupilas,
las anónimas flores de la acera,
desgarradas promesas de mármol inventando el
/gemido y el grito.

Son nuestros sucesivos nacimientos,
las pisadas en la arena,
aquel sorprendente porvenir turbulento
/desangrado misteriosamente
en un cruel festín de espadas.

26 EGIPTO

Muy al sur, a la altura de Jartum,
el Nilo Blanco y el Nilo Azul se unen para bajar
/hacia el norte
franqueando seis cascadas hasta Asuán.
Cerca de Atbara, un viejo predicador nos recitó
a saber qué plegarias dirigidas a dioses de
/mármol muy quebrajoso.
Tenías los ojos abiertos mientras intentabas
/reencontrar
la pista de todas las cosmogonías egipcias
/deshechas por los siglos.
Escuchar los versículos de la sura cayendo
/lentamente de sus labios.
Saber que nunca más volveríamos a Abu Simbel,

que se iba apagando el acento,
aquella cálida tonalidad interior que nos acogió
/hasta ese momento.
Tu presencia se derramaba como un río de
/sangre en mitad del paisaje.
Ahora ya sabíamos de las mentiras del rey
/Menes
del naufragio final de obeliscos,
columnas,
templos y pirámides.
Menfis, cubierta por toda la arena del desierto.

27 MAHLER

Las ambulancias buscan cadáveres cuando
/declina el atardecer.
Escuchaba el conocido intermezzo.
Mahler,
como un chillido en mitad de esta soledad
nacida de la incertidumbre.
Los violines son como pistones de una enorme
/máquina,
una electrizante tensión del verbo
alzando adagios inimaginables.
Es evidente que hemos intentado reflejar
toda la ferocidad de los instantes,
este destructor equilibrio inestable,
igual que salpicaduras frías sobre las mejillas.
No dejaba de ser interesante

constatar los dientes ensangrentados de las /horas,
su maléfica vanidad y locura
destrozando la boca de tantas víctimas.
El siglo desaparecía entre dogmas y discursos,
inmensas hogueras donde arden las esperanzas.
Se abre un irreal horizonte más allá
del conocido campo de batalla.
Bajo el incierto y alarmante semblante de la /ausencia,
se agita,

violento,
ilimitadamente perverso,
el oscuro reino del ídolo,
esta espiral cenicienta,
atareado concierto de polvo
en un final y definitivo scherzo.

28 CÁNTICO EN PERPETUO MOVIMIENTO

es posible que nos equivocáramos soñando con /profecías y adivinos
inexistentes pasiones
cánticos en perpetuo movimiento
la ciencia o el amor como fórmulas mágicas
que nos ayudarían a cambiar la eterna
/trayectoria de los astros
es posible que sólo hayamos levantado
lejanas impresiones oscuramente captadas a tientas

sencillas evidencias de carácter transitorio
periferias inútiles
repetidas hipótesis
la brumosa rendija de un desvanecido heroísmo
es posible que la única verdad definitiva
sea esta luna nueva con su quieta belleza
las concretas canciones de las muchachas que
/regresan del trabajo
es posible que hayamos perdido las mejores
/apetencias

persiguiendo hechos que nunca sucedieron
meandros sinuosos en la oscuridad
terribles sortilegios capaces
de dar forma a toda la arcilla de la tierra
es posible que la única certeza
sea ahora el peso de tu boca en la mía.

29 BIENAVENTURADOS

bienaventurados los que van dejando huellas
y nos ofrecen amuletos contra las enfermedades
ficciones
el débil consuelo de una mentira
venturosos los elegidos
los que aprendieron a rasgar los velos
y caminan con valentía por las avenidas
bienaventurados los que vislumbran certezas
países fabulosos que nunca conseguimos
/encontrar

dibujados en los mapas
y advierten signos en la noche
y saben descubrir la raíz de cada palabra
gozosos los que saben que jamás podremos
/recomponer el pasado
fecundos los febriles pobladores de las llanuras
los que buscan saltos de agua en medio del
/desierto
hermanos que conocen la palabra luminosa de
/la verdad
y palpitan ajenos al ruido de calles y fábricas
felices los que recogen detalles de la vida que pasa
fetiche para alejar a la muerte
y saben cubrir las rendijas por donde se filtra
letal
el creciente murmullo de la desesperanza
fértilos los que no abandonaron jamás
la amplia avenida brillante de la sangre
y navegan
engrandecidos
por encima de la espuma fría de las olas.

30 SI ALGUNA VEZ REGRESAS

Si alguna vez regresas sin tu usura de gestos amorosos;
si bajas de las nubes, como un ángel surgiendo de un mosaico bizantino;

si regresas de nuevo frágil, en la hora tardía
cuando las brujas pisán flores desconocidas
/inventando
magníficos brebajes de fuego;
si de nuevo eres fascinante primera revelación,
táctil diosa de una cultura olvidada;
si llegas rodeada de luz, como una rutilante
mariposa
refulgiendo en mis pupilas;
si eres nuevamente el polen esperado de la
tierra profunda haciendo germinar ponientes
/sin límites,
luz alzando vivientes paisajes,
murmurcos de primavera anunciando sueños,
infinidad de impulsos,
alzándose,
germinales,
del corazón de la roca estéril;
aquí me quedaré,
repitiendo idénticos juramentos,
a la espera de la estridencia confusa
de tus sucesivos nacimientos.

31 LIBERTAD

Era la libertad,
llegando,
inédita,

con olor de magnolias o como una música o
/una sonrisa,
una historia muy nueva que nadie esperaba,
como un remolino bajo los pies,
con toda la luminosidad del zafiro
ascendido con su propio esfuerzo y aliento.
La libertad anunciando milagros,
inmensos ecos que penetrarían
en la sustantividad geométrica de la carne
reproducido el hierático relieve de nuestros
/héroes
incrustados en el barro de las arterias,
fluyendo eternamente en la linfa de las corrientes.
La libertad retornando del olvido y las heridas,
aquí de nuevo,

generación tras generación,
sin descanso,

infatigable,
resucitando las sombras escondidas
en las grietas de los muros,
vocales y consonantes que se juntan,
indicando el camino.

La libertad,

patria antigua,
el matiz exacto que esperábamos,
un mar remontando dolores,
devorando los violentos espantos de la muerte.
La libertad retornando,
atravesando los senderos ondulantes del desierto,
luciérnaga en nuestros ojos a la deriva,

transformándose,
deslizándose,
crisálida,
constelación de murmullos,
palabra-águila de las cumbres,
relámpago en el alma,
en plena gravitación,
engendrando ritmos,
devoradores imperativos bajo la leve caricia del
/mistral.

La libertad formando prismas de fuego,
urdido escondidos furores en los corazones,
diosa de las marismas y las infinitas llanuras
de las ciudades deshabitadas.

32 MI TIERRA

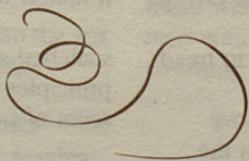
Los insondables cielos invernales;
las ásperas tempestades que caen sacudiendo
/pétalos de rosas blancas;
las erráticas y vacilantes figuras de los vencidos
hundiéndose aún más en las grietas de la tierra;
las cordilleras, con los buitres en busca de los
/despojos
de la lucha entre hermanos,
el ciego impulso de las dudas sobresaliente
con dañina negligencia;
las inciertas veredas, el crujir de piedras y guijarros
/jarros

en el perpetuo camino donde escenificamos
/ritos descoloridos;
el pánico y las hachas encendidas entre el des-
varío y sus pavorosas decisiones negligentes;
nómadas,
fugitivos en nuestra propia tierra,
entre las barreduras de antiguas risas,
vislumbrando días oxidados,
constelación de silencios,
frágiles azucenas bajo el eterno chubasco.

33 SALIR A LA CALLE

Salir a la calle después de tantos años.
Invocar rituales antiguos, conjuros muy lejanos.
(Se oye un ragtime al piano).
Avanzar meticulosamente en medio del
/estrépito de los autobuses,
las bocinas,
el fuego que nace de la tierra.
Abrirse paso hacia lo incierto con toda la des-
nudez del temor al descubierto,
inseguro,
como de costumbre,
junto a los esclavos que van al trabajo.
Interrogarse ante la poderosa extensión de la
/catástrofe,
las oscuras fachadas de los edificios
repletas de agónicos grafismos que un día

/invitaron a la rebelión.
Caminar,
con las manos en los bolsillos,
sin rumbo fijo,
sintiendo como han estrujado los sueños
hasta convertirse en piedra y metal.
Sentir aquel deseo de adolescente subiendo por
/el espinalo,
el fuego en el cuerpo reencontrando un canto.
Buscar cerillas para encender el cigarrillo,
perderse más allá de esta lenta pero segura
/progresión del pánico.
Fijarse bien en la multitud de rostros que
/avanzan
por el estrecho pasillo del metro,
sin palabras,
hasta caer en la tumba abierta del vértigo.
Mantenerse en difícil equilibrio
cerca de la mirada cómplice de tus ojos
sugiriendo pálidos abandonos bajo la lluvia,
un maléfico equilibrio de narcóticos.
Aventurarse a cruzar la calle saboreando la
/última conversación.
Temblar,
desde los pies hasta la garganta,
al notar el implacable trabajo de la carcoma en
/la sangre.

1 AFTER THE WAR

nothing above the soaring watchtowers at the
/desert's edge
nothing in the land still sleeping beneath the mist
mountain olive groves
only the gulls in frenetic beauty
dry beating of their wings over salt lagoons
nothing beneath sacred branches burdened by
/the gigantic dusk
but the impudent clink of money
sinking into the thrust of a wind ripped with ads
/and ravings
nothing in the clearings of memory
in the froth of the waves we continue to tread
in cruelly-orchestrated solsticial tones
nothing in the imprecise language of love
great sleepless nights of dread beneath the
/moon
nothing in the rising empty buzz of voices
disguised as imaginary happiness
nothing in the drumming of pulses
befuddled by striking certainties
the resonant lethargic obscurity
now we knew of the terror come from opaque
/depths
long shuddering laments and their legacy of
/sadness
the unbearable ferocity of the victors
meticulous in their breaking up of our old mirrors

all covered over in velvety black drapes.

2 DEFEAT

It rained hard on the sadness we knew so well
of so many faces shattered in front of the mirror.
It rained on silent family cemeteries
where our dead lay eternally at rest.
Thirst was slowly slaked,
                                the laborious happiness
of Sundays buried in the depths of the past.
It rained without respite for weeks over a few
                                /meagre myths
snatched away by doubt,
principles trampled by defeat,
scent of perfumes,
                                aromas and oaths
locked away in unwonted mutism both intransi-
                                /gent and fierce.
It rained over the dull murmuring of the houses,
those short-lived adventures lying forgotten in
                                /pockets.
It rained on the immense plain,
over the quiet beauty of small children,
our wavering steps
resounding in a thousand deserted stations.
It rained on the rudimentary scaffolding of
                                /conscience.
Obscure currents of lava were stirred,

weak promises of snow melting before the blaze.
It rained without respite on trees in flames,
demolished houses,
all the excessive passions that fed
millions of closed eyes,
                        the familiar tormenting lulls.

3 GOODWILL

goodwill to all men
who drop beneath dark cypresses
                        before towering walls
kindling mysteries with their hope
those who suddenly disappeared

                        without the chance to scan the sea
invisible army of my parents and siblings
melting into the rolling black

                        insinuating distant shadows
goodwill to all who wordlessly depart leaving
                        /occult messages

capturing time's strange curvature
the nonexistent
the humbled walking over the froth of waves
traversing the front of rain
soul-mates who leave unable to embrace
the baby daughter in her cot
and who contemplate us standing barefoot
                        by the wall

wet their shirts with decent sweat
brothers that I love
                        split open

                        among the snakes
the light of cars keeping watch
truly a vigil of wolves
all those wiped out
                        here
                        beside us
fading light become flesh on the mud of each day
navigating the open space
                        of this caved-in architecture
goodwill to all who speak in very muted tones
or with the sweet asperity of the mandarin in
                        /their gaze
those who are despised
men with no myths of heroes or battles
returning from the place where sea and blue of
                        /sky come together.

4 THE VILLALONGA BROTHERS

Better to write it clear
on all the walls
and frequently repaint it
if the rain washes it away
                        (Miquel Martí i Pol)

Too many plaster cherubim and moth-eaten
                        /little angels
in the high shadows of private chapels;
excessive metaphysical melancholies product of

/centuries
of novenas and rosaries, services followed in
/shiny mother-of-pearl missals;
highly intelligent glances valuing the gold and
/silver
of ample banner-decked chambers
Bohemia crystal glasses that toasted
the execution of Emili Darder,
the victories of Malaga and the Ebro,
the conquest of the "North" and the entering of
/Barcelona.
Too many eye-aimed messages
for those valiant Italian troops,
heroes of Abyssinia and Portocristo
– nights of debauch with family consent
in brothels run by Catholic Spanish Falangists
and members of the JONS –
flourishing universe of hatred and the sword
against the day-labourer's song;
he and she
blue-shirt decked like the Villalonga brothers,
indifferent to the pain of the streets
occupying our city in that dusty summer of '36.

5 HOMAGE TO AURORA PICORNELL

When I got the square the revolt was done.
The white army was demolishing the statues.
The smell of blood came to me from some

/far-off latitude
mostly forgotten now.
They executed them right there in the street,
against the walls,
beneath the porches.
In the nightmare were also mirages to make one
/obsessed,
harsh concerts of pistols and guns.
Verse reflected all the particular upheaval of the
/war.
Those who favoured redistribution of land
/disappeared,
the tide that would collectivise the factories.
For a moment I thought I had made
an archaeological discovery.
Slowly emerging from their huge common graves,
hair and beards intact,
amid greenish curtains of seaweed,
were the poets we have never had,
writers of a Mallorca that was never born.
They were cut emeralds of enthralling beauty.
Aurora Picornell,
rediscovered,
was lying in the sun
completely nude,
suggesting colours shot with mauves and gold.
In her mouth was still the taste of oranges and
/honey.

6 BLAST FROM THE WEST

Around the blast from the west the hours were
                                  /rentlessly burning,
                                  sinking into the violent and fleeting contrivance
                                  /of night.

Shadowy earth brimming with prideful people,
and no one withstanding the waves of the storm,
the endless falling of acid rain.

None of the familiar vibrations was beating
on the extinguished drums of the trees.

No children's laughter in streets
permanently submitted to unimaginable
bewildering experiences.

All at once,

                                  it groped its way ahead
through the mud of the square,
to capture the cruel message of the thunder
rolling overhead.

There was no eternal truth,
hope for the those brought low.

There was no precise place
from whence all the lines departed
no point of convergence.

There was no resurrection of the flesh
improbable dreams of water where
the flowers of fecundity might grow.

The clamorous groans of men in the gully.
Useless fireworks.

7 CITY

To the right you will still find my pot with its
                                  /shriveled geraniums,
old wrecked parchments,

                                  agony of the most fortunate of the
memories buried in the demolition;
in the morning frost,

at the edge of the violin's arpeggio,
throbbing in the wounded distance
was the drawing of a sunken ship.

We were children then and loved to contemplate
our parents creating clear space with their gestures.
The most perfect beauty was the vast and

                                  /bleached horizon we had around us,
the colours of the mountains announcing
                                  /permanent languor,
the scorching summer sun,

                                  dawns and full moons without weeping.
We still had a house then and a surname by

                                  /which they all knew us;
and multi-hued flowerpots with white lilies in
the windows and fresh water in the tank

                                  /beneath the vine;
City would become misfortune, bearing follies,
the axe glowing with envy at every corner;
terrifying carnival of disguises,

                                  frozen place without even an ember,
incredible swell of immaculate cold.

8 THESE WET STREETS IN THE RAIN

Let us imagine these wet streets in the rain
and your suggestive movements verifying
impossible certainties,
extremely slow,
right up against that early morning watched
  /over by larks;
let us imagine that we had been able to fill the
  /air with the scent of lemon trees,
to discover why our history, too exposed
to the fissures of daily life, was eroded;
let us imagine the sinuous movements of lips
  /when we loved each other,
the sweetness of saliva, the telegraphic speed of
  /caresses,
the mild and velvet gaze elucidating charming
  /vows of eternity;
let us imagine that new and spellbound nights
  /could return,
drawn-out evenings, the deep chasms of
  /sleepless guitars
all that was cheering and that passed through
  /walls,
the brilliant minutes of clocks,
  brimming
in their irredeemable disarray;
let us imagine other allegorical figures
dream metaphors learned from Bartomeu
  /Rosselló-Pòrcel

solemn evaporated images
falling over the retina like a brittle shower of
  /stars,
dancing,
  naked,
in the centre of a phantasmagoric stage;
let us imagine the ambiguous,
  enigmatic qualities of love,
the inner surface of pain,
numerous images of despair
flooding the heart;
let us imagine the final perfumed breath,
the fire of churches,
fantastic statues shattered
in the suburbs of our city reduced to rubble;
let us imagine a last moribund sun,
the inexorable afternoon with all its colours
  /dissolved in the dark,
and two desolate silhouettes,
  adrift.

9 LOVE SONG

There were two of us
fleeing the shrapnel of ads.
Two, in a space protected by the vigilant watch
  /of the dead.
Two, beside the worm-eaten ribs of a thousand
  /sunken wrecks,

clinging to the feeble consistency of moments,
trying to construct sweeping memories,
the most beautiful days that warmed us.
Two, like a deluge of sparks,
sequence from an early film
sketching ferocious promises in the labyrinth.
Two, like magnetic ardour awakening,
fleeting silent rhythms
braiding used calendars from the past.
Two, seeking volatile vigils of omens,
friendly brotherhoods among the ruins of the
/temple.
Two, a random thing,
truly preserved childlike angels
waterborne on drifting trunks,
gathering words,
final moments,
summers and winters past.
Two,
giving out the germinating cry.

10 ADAGES PURSUED BY DOGS

Sometimes I picked up from the dung pile on
/the corner
little things that no one loved any more,
silly trifles I kept as if they were small treasures:
that hole left by the stars,
dark desires forgotten by some pirate

of childhood.
I often found there, well tied up in plastic bags:
the ashes of premature illusions,
dense, nebulous, dreamed,
the salt of the last wave run aground on the
/beach,
the most affected transparent twists and turns,
scraps of a wounded wind,
weak and fickle clouds
that had ventured too close to earth.
Raging beggars fought with me over shattered
/clams,
the daily ash of hours.
Laboriously I managed to gather fragile imprints:
the flight of larks, surprising dialogues
of the eyelids of tortured babes.
I fought for the lost scent of some perfume
or for the army of dolls gutted in a corner.
No doubt I would have died again defending
principles of equality thrown out with the rubbish.
Unquestionable that we would die fighting for
/an ephemeral gesture,
to safeguard rose petals.

11 PHOTOGRAPHS

When you went leaving the shower tap on,
I stopped to review in my mind
the inexorable labour of time.

I tried to divine what reasons wore away
the agreements of that familiar stimulating
/inebriation.

I gazed on the well-known panorama of the bay,
the books we shall never read,
bedded down on their shelves,
now without a voice,

irredeemably out-of-tune.

There are still curtains to tinge the light.
The same slow twilight hours announce
future ecstatic smiles.

Poetry was an excuse maybe,
a special disconcerting voluptuousness
simple irascible idea invented to embrace us,
fragile cobweb on which to construct games of
/impossible depths.

I have checked there is no dust on the table,
that the ashtray's clean
and the tiles are shiny,
just as you wanted.

I look at the pile of blank sheets of paper,
the typewriter's stopped.

I revise,
with tranquil gaze,

the duality of your language,
the pictures that surround us,
photos of so many trips,
all the silence that protects me
from the citizen's febrile solitude.

12 EXILE OBLIGED

All the papers say the same:
identical crimes in that world,
the same society that has fun
filling the glass with champagne,
evoking with small and delicate sips,
the reiterated news:
minuet of expanding and vibrant groans
– the television transmits cries
abiding landscapes of madness.
It was hard to leave the circle,
to protect that frail cradle of desires.
Those who had not done anything were arriving,
the ones who right at the last had climbed on
/the cart.

There was no refuge,
project for the morrow.

Realm of daggers and steady blows,
enigmatic prattle of the mercenaries.
Spurs and punishments clinked,
in a whirring of lashes,
exile obliged.

13 CIRCLE OF FIRE

where to find the dawn
the awaited circle of fire

mature innocence

the square with snow at dawn?

where to go amid so much dust clinging to the
stars?

what to do when troubled?

where impetuous chance?

the inescapable lie still clings flooding corners
and avenues

cyclone of dead air banishing life and thoughts
will it be possible to rummage among the
colours

to escape the programmed tedium

the thick ash that drowns us

the early-morning orb that draws near
the orphaned day?

can we look for glow-worms
the way out of the labyrinth

the cry that breaks the tameness?

what to do encircled by perils
swords,

dazzling helmets?

where the vibrant short cuts

safe track of birds

the saliva of your mouth

when you woke me among the lilacs

raising ill-omened signs

eruption of yearnings?

where the friend

light in revolt

the exact words that had to protect us?

where the tireless wisdom

those crazy longings to live

the fervent whiteness

widespread thirst moving up and down the
stairs?

what to think after the weeping

coming from a hundred wrecks?

where to flee

where can we hide

now that the morning dew dissolves promises
the fleeting vows we thought were simply svelte?

no one on the streets this hour of night

no one in the suburbs of the uninhabited city

no one waiting

for the flesh that is ripped from lips.

14 MAY SIXTY-EIGHT

We read Gabriel Alomar and Mayakovski,
Cortázar and Roselló-Pòrcel.

Che was the man who had pronounced
the first words and the last.

His death in sixty-seven

left us as his legacy an enormous void.

He was the ghost number one,

he who was not there and yet was there,

the true voice,

the mainstay order to leave everything behind

and start the long march.

He was the project,
the anecdote that grew,
the whole man,
the one they could not kill,
the long-awaited event,
the length and breadth of the revolt.
Salvador Espriu and Miguel Hernández
were clandestine reading
in suburban areas.
We all yelled like

Algerian women when we saw
a Pontecorvo film.

Kronstadt and Asturias,
October,

were magic words,
our university of style,
the only possible truth,
rubbing our eyes with sandpaper.

We did not watch television.
We swore never to go to Disneyland
or read Herman Hesse again.

Raimon's songs
were never just a permanent factory of nostalgia
installed within our brains.

The contrary was true:
each shout of his was there to feed
twenty years of rebellion.

That "Let us say no!" was used
to consolidate hundreds of goodbyes

the leaving of a thousand jobs that made no sense.
The memory of that exultant time
has kept us firm,
never falling for the blandishments of Power,
far from the poisonous kiss of State.

I must confess,

in all honesty,
that I feel I am a prisoner
for evermore
of that never-to-be-erased bright madness:
May of sixty-eight.

15 LENINGRAD

It is snowing on Leningrad's Nevsky Prospect.
With Olga,
who loved Babel and Fyodor Dostoevsky,
I am lost near the Griboyedov Canal
looking for Eisenstein's shade
(The Battleship Potemkin,

The Strike...).

On Nevsky Prospect,
near the Kirov Theatre,
I told you about the difficulty of clandestine
/projections,
the problems of bringing in material
(always-omnipotent presence of the Brigada
/Social

ready to call at any hour of night,

as Raimon sang in those sombre years).
From the Writers' Café we make out
the Aurora, for evermore immobile in the Neva,
her cannons shackled by bureaucracy,
like the poets – Mayakovsky has committed
/suicide! – like millions of dreams:
permanent revolution of Lenin and Trotsky.
The stones of Smolny still tremble in the distance.

16 PARIS: MARAT IN MIND

From my desolate room
I realise that this city has begun to talk to me
through all the ulcers of its tormented skin.
Drums in the distance, near the Place de la
/Bastille?
Suddenly,
as if in a Dantesque dream,
among the petals and images, their darkness
/now shed,
beneath the chestnuts of Notre Dame,
it is grasping the masses transmuted with the
/newborn
tricolour flag.
From the balcony I hear the horrific creaking
of the axles of carts on rue Saint Denis
heading for the Place de la Révolution.
Invisible, navigating between the lines of a
/vanishing past:

an autumn of velvets and silks,
the latest perfumes and misty embroidery
on aristocrats of dead-white faces
headed for the guillotine amid insults and
/shocking waving of standards
– crunching of ivory and mother-of-pearl
unequal struggle of alabaster necks
with red-sodden iron.
In the Les champs de Mart, sans-culottes of
/enraged mien,
take the severed heads of princes and
/princesses to the troughs.
Marat bleeds to death in the bloodbath.

17 FRIENDLESS

for many moons now the gale from the west
has occupied our fields
leprosous dwarves embalm the corpses,
bury heroes in quicklime
removing the brain and entrails
this is the hangover and nothing elates you any
/more
what a cushioned cowardice is yours
why do you turn away your faces
remain unmoved by injustice?
we were brothers once
riding identical wild horses across the plains
and often we met in combat

prayed to the same gods
we did not know affectation
the cheap lie
why are your pockets full of pearls
why are you lulled to sleep by harps
by moth-eaten cabbala principles?
for many years now the river has run hugging
/its shores
the fallen elm
and nothing of the revolt exalts you any more
you live enveloped in fake sufficiency
annihilated
full of strident artificiality
what an abjection is yours!
the sirocco blows over sandy ground
men arrive from every part of the world
and still we await you
sharpening our swords.

18 BROTHERHOODS1

The interminable dust rolling in from the
/commotion is a warning,
as are men who blaspheme,
the bloody vestiges of a civilisation supremely
/beautiful and remote
resounding in this present of metallic sounds
and lofty demolished dreams.
Feverish,

truly a solemn adventurer of asphalt
seeking the inexorable coming encounters
your gaze
is slowly
spreading
over so many plurals that are yet to be subdued:
despoilers that go out at night to find the lovers.
Puig Antich.
Season of blood.
The taxes rise.
There are revolts of honourable craftsmen and
/peasants.
They might have won had it not been for
/mercenaries who came
from Italy to rob and kill.
Winter of orphans and vultures.
Memory of the Brotherhoods immensely open
like a great and growing whirlwind.

19 SEEN ON THE NEWS

dear sir,
I take this occasion to inform you that I have
/seen a man fall in the centre of the square
a man toppling over with exasperating slowness
emptied out inside
scraped away
a man who wished to defend the gateway to
/paradise

a man no less than an incredible Gothic
/cathedral has subsided before my eyes
- you could deal with it next time parliament
/sits -
a man sinking with all his towers and offspring
a man with a wife and well-turned arches of
/stone
and huge medieval stained-glass windows
a man suddenly disconcerted
ghostly in the sinister magic of the explosions
a man torn asunder by the darkness of these
/ignoble times
a man with ruby bloodstains on his breast
discovering yawning abysses
and all the dripping forms of impermeable cold
a man breathing to one side of my accent
with actual name and address
freed from duties of father and spouse
a man unable to disguise his surprise
as he crosses the final threshold
a man who has clasped my hand with his gaze
leaving me as heir to his pain
the needles in the pupils of his eyes.

20 THE POET

Neither do I inhabit this land.
I am merely a guest,
a face trampled by the circumstances,

simple summer drizzle,
a settler in the routine hell
that daily extends the abyss
separating poor and rich.
Nor do I dwell in the infinite lassitude
that propagates the winners' nauseating tedium.
My work I do in the small hours of the day.
Imperturbable, I distribute poems,
standing
at the corners of the streets.
Often they stop me,
shout:
"Get back inside!"
I do not heed them.
I remain there rapt
unhurried,
at ease.
I know that our stay on earth
is just like that of a fleeting captive palpitation.

21 KNOWING THERE ARE STILL RED FLOWERS ON THE CEMETERY WALL

knowing there are still hours of yours
larks like palm trees or errant stars laughing in
/the streets
rhythms invaded by the dread of screams
having news of men still on their feet
days of wrath and snow in the mountain tops

beyond all possible regret
dazzling coral under the water,
torches lighting up each moment
intuiting red flowers on the cemetery wall
other lives
the heart that beats and beats

clock advancing the hours
glimpsing confused colours and presences
humanity that loves
enigmas dwelling in the supermarkets
music hidden in the depths
of obscure heresies
knowing for sure that we are still in the sway
of the secret equilibrium of stones
the mysterious bewilderment of azure
masking hardships and nostalgia,
guessing at your eyes when they light with
/mysteries

water swirling in the ocean
pollen nesting in the roots
of centuries of dazzling sun and waters blue.

22 HOMENAGE TO VLADIMIR MAIAKOVSKI

My friend Igor has fled for a few days of cold
and tells me – with a small and bitter grin –
how in Moscow and Saint Petersburg the famis-
hed crowds
amuse themselves believing in witches,

trying to silence hunger
contemplating empty Coca-Cola cans.
The times have brusquely metamorphosed
and the Americans have not arrived bestowing
cakes and sweets on the grandchildren of the
Great October Revolution.
Snow falls with an almost dreadful grandeur
on men and women who liberated Europe
/some years ago.

Now,
they beg beneath the pedestals of subsidizing
/statues. They pray
before plaster images kneeling,
offer tourists medals of many Lenins cast in brass,
an old brush, colognes that have no fragrance.
They survive amid the rubble.
They entreat you, there in the midst of a kind of
/obscure sweetness,
to give them a hamburger, a Chesterfield stub.
Brutal perfection of the system.

He tells me how the abandoned children
are frozen, unprotesting, in the mud of the streets
or disappear,

with little flashes into the night,
through the sewers of great cities in defeat.
There is no doubt that Moscow was capital of
/the world
before Mayakovski killed himself.

23 I KNOW

I know
that those who should protest the most
go hangdog to their work
only aspiring to mortgage their lives
buying devices
loading supermarket trolleys
all the ones who work for fifteen hours
and do not want to hate the boss
not many years ago they were in prison
mocked
harassed
and despite the blast
they still vote
believe in promises
squeak
“you have to take it slowly”
the highway cuts through many of their
  /orchards
they'll have to cue to get their alms
and they'll all go home at night
never stopping to buy a revolver,
to break the tax department windows
tomorrow their reservoir will be demolished
the furrow cultivated by generations taken
now you see
tonight we have talked of many things
of what is happening in the world
of friends who were scattered by the storm

of those with eyes who do not want to see.

24 HOMAGE TO JOSEP M. LLOMPART1

NOW THAT THE SUN PROJECTS THE SHAD-
DOWS OF BODIES
over the faded counters of this portside café
and the shady green seems outlined
in the breadth of the horizon
now that the wind of desire mixes dreams
enigmatic movements of delight
in the weightlessness of the final calm
now that you only feel the chill of defeat
and a dense and silent shade
through the effaced labyrinths of old
bygone avenues of shouts and flaming blood
now that everything has irremediably changed
from the shapes of objects
to the reactions of people
whom once we knew as angry and just
of ample circular gestures
opening their arms to the familiar invisible space
that surrounds your prison
to be impregnated with the latest perfumes
soaking through to the depths of the soul
marching
more and more drenched with water.

25 LOVERS' TIFF

I return to you echoes of substances and people,
distant treasures of white roses,
                                that moon,
the numberless mathematical combinations of
                                /stars:

All the things you left inside the room
with certain signs that they would melt in the
                                /drizzle of dawn:

fair-haired angels
drawn on little silver cups.

I return to you the lost gesture of your hands
when you tried to staunch the weeping,
unsteady drunken scars of wind,
an extinguished light inflamed, wounded lark
                                /returning from that hourless clock.

I return to you all the humming songster's
                                /scales chopping up my house,
A plenitude mounted on magic horizons,
dubious skies of spreading open sails,
almost touching the perfect line of foam.
I return to you the trembling of your pupils,
anonymous flowers at the roadside,
shredded marble promises inventing the wail
                                /and the cry.

They are our successive births,
footprints in the sand,
that surprising turbulent future mysteriously

bled dry
in a cruel feast of swords.

26 EGYPT

A good way south, level with Khartoum,
the White Nile and the Blue Nile join to run north,
through six waterfalls on the way to Aswan.
Near Atbara, an old preacher recited for us
who knows what prayers addressed to gods of
                                /marble full of cracks.

Your eyes were open wide as you tried to
                                /rediscover
the trace of all the Egyptian cosmogonies
                                /undone by centuries.
To listen to the verses of the sura slowly falling
                                /from his lips.

To know we would never again return to Abu
                                /Simbel,
that was blurring over the accent,
the warm inner tonality that had protected us
                                /hitherto.

Your presence flowed out like a river of blood
                                /in that landscape.

Now we knew of the lies of King Menes,
of the final wrecking of obelisks,
                                /columns,
temples and pyramids.

Memphis, covered by all the desert sands.

27 MAHLER

Ambulances seek corpses as dusk draws to a
/close.

I was listening to the famous intermezzo.

Mahler,

    like a scream in this solitude
born of doubt.

The violins are like pistons of a huge machine,
electrifying tension of the verb
constructing unimaginable adagios.

It is clear that we have tried to reflect
all the savageness of moments
this destructive unstable balance,
like spatters of chill on one's cheeks.

There is still interest
in checking the bloodied teeth of hours
their baneful vanity and madness
splintering the mouths of so many victims.

The century was disappearing amid dogma and
/discourse,

enormous bonfires where hopes are burned.

An unreal horizon opens up beyond
the familiar battlefield.

With the vague and alarming appearance of
/absence,

there agitates,

    violent,
boundlessly perverse,
the obscure realm of the idol,

this ashen spiral,
busy concerto of dust
in a final and definitive scherzo.

28 CANTICLE IN MOTO PERPETUO

it is possible that we erred in dreaming of
/prophecies and soothsayers
non-existent passions,

    canticles in moto perpetuo
science or love as magic formulas
that would help us to change the eternal route
/of the stars

it is possible that we have merely built
distant impressions obscurely and gropingly
/captured

simple proofs of transitory nature
useless peripheries

    repeated hypotheses
the gloomy cracking of a now-vanished heroism
it is possible that the only definitive truth
is this new moon with its quiet beauty
the particular songs of larks returning from their
/work

it is possible that we have lost the best of our
/cravings

behind facts that never came to be
sinuous meanderings in the dark
dreadful spells able

to fashion all the clay on earth
it is possible that the only certainty
is now the weight of your mouth on mine.

29 THE BLESSED

blessed are those who leave their footprints /behind
and offer us amulets against disease fictions
the feeble consoling of a lie
fortunate the chosen ones
those who appear to rend the veils
and bravely walk down avenues
happy are they who glimpse certainties
fabulous lands we shall never be able to find
drawn on maps
and who see signs in the night
and know how to reveal the root of every word
joyous are they who know we shall never be
/able to recompose the past
fecund the feverish settlers of the plains
those who seek waterfalls in the middle of the /desert
brothers who know the luminous word of truth
and palpitate far from the noise of factories and /streets
glad are they who gather up details of life
/passing by

fetishes to keep death at bay
and who know how to cover the cracks through
/which filters rising

and lethal the uproar of despair
fertile are they who will never abandon
the broad avenue shining with blood
and who navigate
aggrandised
over the chill froth of the waves.

30 IF YOU SHOULD RETURN

If you return some time without your usury of
/amorous gestures;
if you come down from the clouds, like an
/angel emerging from a Byzantine mosaic;
if you return fragile once more, at some late
/hour
when witches trample unknown flowers inventing
magnificent beverages of fire;
if you are fascinating first revelation again,
tactile goddess of a culture in oblivion;
if you come enveloped in brightness, like a
/sparkling butterfly
shining in my pupils;
if you are once again the awaited pollen of
/revolt,
deep soil for germinating limitless west winds

light erecting living landscapes,
murmurings of spring announcing dreams,
infinity of impulses,
rising,

germinal,
from the heart of sterile rock;
here I shall remain,

repeating identical oaths,
watching out for the confused stridency
of your successive rebirths.

31 FREEDOM

It was freedom,
arriving,
unprecedented
with the smell of magnolias or like music or a
/smile,
a brand-new story that nobody expected,
like a whirlpool under one's feet,
with all the luminescence of a sapphire
rising with its own force and breath.
Freedom announcing miracles,
immense echoes that would penetrate
into the geometric substantiveness of flesh
reproducing the hieratic prominence of our
/heroes
encrusted in the mud of arteries
eternally flowing in the lymph of the currents.

Freedom returning from oblivion and wounds,
here again,
generation after generation,
never resting

tireless,
resuscitating shadows hidden
in the cracks of walls,
vowels and consonants coming together,
to show the way.

Freedom,
ancient land,
the precise nuance we were waiting for,
a sea repairing sorrows,
devouring the violent terrors of death.

Freedom returning,
crossing the desert's undulating paths,
glow-worm in our eyes drifting
transforming,
sliding,

a chrysalis,
a constellation of murmurings,
word-eagle of the summits,
lightning within the soul,
in full gravitation,
engendering rhythms,
imperious devourers beneath the light caress of
/the north-west wind.

Freedom forming prisms of fire,
raising hidden frenzies inside hearts,
goddess of marshes and infinite plains

of uninhabited cities.

32 COUNTRY

The fathomless skies of winter;
harsh storms that fall brawling with white rose
  /petals;
the erratic wavering figures of the vanquished
sinking still further into the cracks in the earth;
mountain ranges with vultures looking out for
  /scraps
left from the fratricidal strife,
  the blind impulse of doubt brim-
ming with baneful negligence;
vague home-routes of the bee, crunching of
  /pebbles and tiny stones
on the eternal path where faded rites are enacted;
panic and flaming torches between the ravings
  /and their frightful
negligent decisions;
nomads,
  fugitives in our own land,
amid the sweepings of ancient laughter
glimpsing rust-encrusted days,
  constellation of silences,
fragile white lilies under the perpetual downpour.

33 GOING OUT TO THE STREET

Going out to the street after so many years.
Invoking ancient rituals, faraway spells.
(A ragtime is heard on the piano.)
Meticulously advancing amid the din of buses,
blaring horns,
  fire that is born from the earth.
Making one's way towards the uncertain with
  /all the nakedness of fear on display,
insecure,
  as usual,
beside the slaves that are going to work.
Questioning oneself before the powerful sweep
  /of catastrophe,
dark facades of the buildings
full of death-throes scribblings that one day will
  /call for revolt.
Walking,
hands in one's pockets,
nowhere special to go,
feeling how they have chewed up dreams
until they are become metal and stone.
To feel that adolescent desire climbing one's spine,
fire in the body on rediscovering a song.
Groping for matches to light a cigarette,
losing oneself beyond this slow but sure
  /progression of panic.
Scanning the throng of faces that keep coming
through the narrow tunnel of the tube,

wordless,
until they fall into vertigo's open tomb.
Maintaining one's difficult balance
near the accomplice's gaze of your eyes
hinting at pale defections under the rain,
the malevolent balance of narcotics.
Crossing the street to adventure, savouring the
/last conversation.

Trembling,
from feet to gullet,
on noting the implacable work of the worms in
/one's blood.

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Miquel López Crespi (sa Pobla, Mallorca 1946) és novel·lista, autor teatral, poeta, historiador i assagista. Col·laborador dels suplements de cultura dels diaris de les Illes, Miquel López Crespi ha publicat d'ençà 1969 centenars d'articles dedicats a la literatura i la història de Mallorca. L'autor de *La Paraula Viva* ha publicat més de quaranta llibres de narrativa, poesia, teatre, memòries, novel·la i assaig entre els quals podríem destacar: *Necrològiques* (narrativa); *Notícies d'enllot* (narrativa); *Crònica de la pesta* (contes); *Estiu de foc* (novel·la); *L'Antifranquisme a Mallorca 1950-1970* (memòries); *L'amagatall* (novel·la); *Cultura i antifranquisme* (assaig); *El cicle dels insectes* (poesia); *Vida d'artista* (narrativa); *Històries del desencís* (narrativa); *La Ciutat del Sol* (narrativa juvenil); *Punt final* (poesia); *No era això: memòria política de la transició* (assaig); *Record de Praga* (poesia); *Acte Únic* (teatre); *El cadàver* (teatre); *Núria i la glòria dels vençuts* (novel·la); *Un violí en el crepuscle* (poesia); *Revolta* (poesia); *Rituals* (poesia); *Estat d'excepció* (novel·la); *Temps i gent de sa Pobla* (història local); *La novel·la* (novel·la); *Breviari contra els servils* (narrativa); *Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart* (assaig); *Temps Moderns: homenatge al cinema* (poesia) i *Antologia (1972-2002)* (poesia).

Miquel López Crespí (sa Pobla, Mallorca 1946) es novelista, autor teatral, poeta, historiador y ensayista. Colaborador de los suplementos de cultura de los diarios de las Islas, Miquel López Crespí ha publicado desde 1969 centenares de artículos dedicados a la literatura y la historia de Mallorca.

El autor de "La Paraula Viva" ha publicado más de cuarenta libros de narrativa, poesía, teatro, memorias, novela y ensayos entre los cuales podríamos destacar: *Necrològiques* (narrativa); *Notícies d'enlloc* (narrativa); *Crònica de la pesta* (cuentos); *Estiu de foc* (novela); *L'Antifranquisme a Mallorca 1950-1970* (memorias); *L'amagatall* (novela); *Cultura i antifranquisme* (ensayo); *El cicle dels insectes* (poesía); *Vida d'artista* (narrativa); *Històries del desencís* (narrativa); *La Ciutat del Sol* (narrativa juvenil); *Punt final* (poesía); *No era això: memòria política de la transició* (ensayo); *Record de Praga* (poesía); *Acte Únic* (teatro); *El cadàver* (teatro); *Núria i la glòria dels vençuts* (novela); *Un violí en el crepuscle* (poesía); *Revolta* (poesía); *Rituals* (poesía); *Estat d'excepció* (novela); *Temps i gent de sa Pobla* (historia local); *La novel-la* (novela); *Breviari contra els servils* (narrativa); *Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompert* (ensayo); *Temps Moderns: homenatge al cinema* (poesía) y *Antologia* (1972-2002) (poesía).

Miquel López Crespí (sa Pobla, Mallorca 1946) is a novelist, playwright poet, historian and essayist. He also contributes to the cultural supplements to the daily newspapers in the Islands. Since 1969, Miquel López Crespí has published hundreds of articles on Mallorcan literature and history.

The author of La Paraula Viva has published more than forty books of narratives, poems, plays, memoirs, novels and essays including the following: *Necrològiques* (narrative); *Notícies d'enlloc* (narrative); *Crònica de la pesta* (stories); *Estiu de foc* (novel); *L'Antifranquisme a Mallorca 1950-1970* (memoirs); *L'amagatall* (novel); *Cultura i antifranquisme* (essay); *El cicle dels insectes* (poetry); *Vida d'artista* (narrative); *Històries del desencís* (narrative); *La Ciutat del Sol* (juvenile narrative); *Punt final* (poetry); *No era això: memòria política de la transició* (essay); *Record de Praga* (poetry); *Acte Únic* (play); *El cadàver* (play); *Núria i la glòria dels vençuts* (novel); *Un violí en el crepuscle* (poetry); *Revolta* (poetry); *Rituals* (poetry); *Estat d'excepció* (novel); *Temps i gent de sa Pobla* (local history); *La novel-la* (novel); *Breviari contra els servils* (narrative); *Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompert* (essay); *Temps Moderns: homenatge al cinema* (poetry) and *Antologia* (1972-2002) (poetry).

- Col·lecció fonogràfica dirigida per/Record collection directed by:
- Fundació ACA/ Àrea Creació Acústica, Son Bielí - Búger (Mallorca).
- P C UM / Unió Músics 2003
- © Tots els poemes: Miquel López Crespí.
- Enginyer de so: Fundació ACA.
- Gravació digital, muntatge i edició: ACA.
- Disc mestre: Paco Valdés - Puigpunyent.
- Retrats del poeta: Antoni Caimari.
- Traductor al castellà: Nicolau Dols i Gabriel de la S. T. Sampol.
- Traductor a l'anglès: Julie Anne Wark Bathgate.
- Disseny Gràfic: ACA - Bergas.
- Impressió: Imprenta Bergas - Sa Pobla (Mallorca).
- Fabricació / Manufacture: Ibermemory - Madrid.
- Dipòsit Legal: PM - 1670-2003.

Aquest disc, número vuit de la col·lecció **"Veu de poeta"**, és una iniciativa del **Consell de Mallorca**.

disc
COMPACTE
SÓ DIGITAL

D.C. • 81

Fundació
Àrea Creació Acústica
Son Bielí - Búger

■ Departament de Cultura

PER A INFORMACIÓ I COMPRA POSTAL/
FOR MAIL ORDER AND INFORMATION:

UM / Unió Músics

Son Bielí

07311 Búger • Mallorca

Illes Balears (Espanya)

Tel.: 971 51 65 01 - Fax: 971 51 65 02

Lloc de treball de **Miquel López Crespí**.

Foto: **Antoni Caimari**